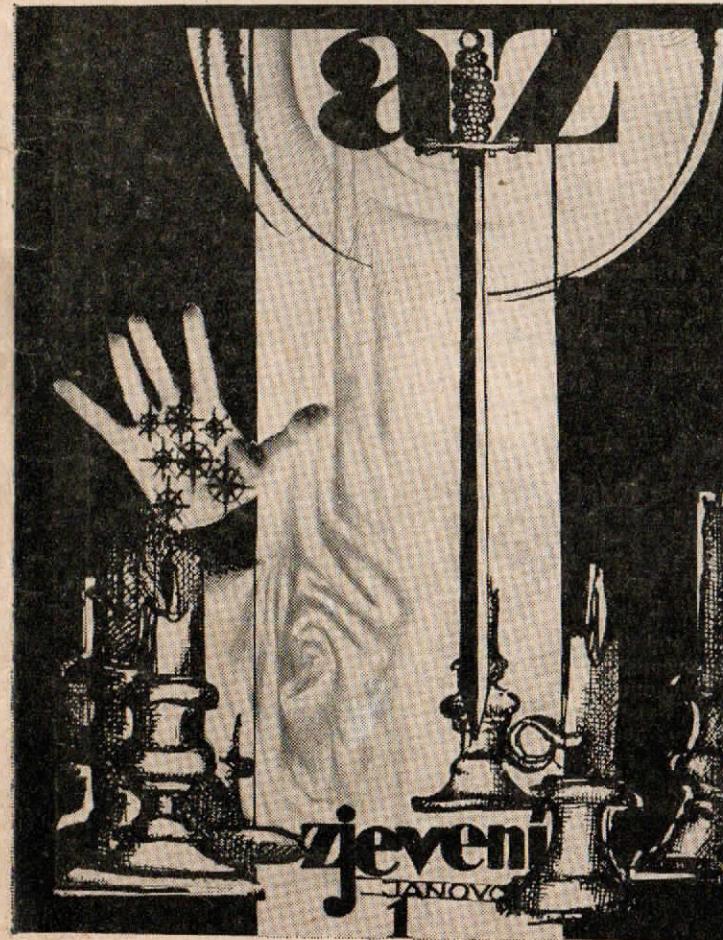

živá SLOVA

2

1972

SMYRNA

**BUDÍŽ
VERNÝ
AZ DO
SMRTI**

B I B L I C K É

Z první knihy Mojžíšovy

1. Vezmi počet kapitol Genesis
 2. Násob ho číslem toho dne, ve kterém Bůh stvořil člověka
 3. Součin děl číslem andělů, kteří šli do Sodomy
 4. K tomu připočítej stáří Josefova, když opustil svého otce
 5. Od toho odečti číslo kapitoly, která popisuje, jak otec byl ochoten obětovat Bohu svého syna
 6. Výsledek násob číslem osob, které byly zachráněny v korábu
 7. Součin děl počtem let, po která Jákob sloužil u Lábana
 8. Nakonec připočti Josefův věk, když zemřel
- Součet čísel výsledku je číslo verše v prvních kapitolách Bible, ve kterém je zaslíben Vítěz, který potřeboval hlavu.

Poznámka: Součet čísel výsledku např. 378 je $3+7+8=18$

Z druhé knihy Mojžíšovy

1. Kolik studnic vod a kolik palem bylo v Elim?
2. O kolik let byl Mojžíš mladší než Aron?
3. S kolika vybranými vozy faraon pronásledoval Izraele?
4. Kolik měsíců ukrývali Mojžíše doma, než ho vložila matka do rákosí?
5. Kolik cherubínů bylo na slitovnici?
6. Na kolika sloupech byla zavěšena opona, která dělila svatyni od svatyně svatých?
7. Kolik lamp měl zlatý svícen ve svatyni?
8. Jak dlouhá byla síť mřížena na lokty?
9. Kolik let jedli Izraelité mannu?
11. Kolik let celkem bydleli v Egyptě?

Sečti jednotlivá čísla z každé otázky a k tomu připočítej 10krát všechny kapitoly Exodus. Vyjde čtyřicíerné číslo. Počet desítek a tisíců dohromady označí kapitolu, počet stovek a jednotek dohromady pak verš Exodus, v němž se píše o mužích, kteří se protivili Mojžíšovi. Citujte tento verš.

Každý bod obou hádanek doložte údáním kapitoly a verše Bible. Odpověď zašlete do 14 dnů na adresu Petr Slepánek, Mánesova 28, Prostějov.

přípt. -eka

Správné pořadí biblických veršů podle daných otázek v 1. čísle našeho časopisu je následující:

1J 3:4; Mk 12:29–31; Jk 4:17; Ř 3:23; J 16:8; Ř 6:23; Ř 5:8; 1J 2:2; 1J 1:7; Řk 16:31; Ef 2:8; Tt 2:11; Sk 10:43; Sk 4:12; Mt 1:21; 1J 5:13; J 6:47; Mt 24:35; J 1:12; Ga 3:26; 1J 3:1; Mt 5:44–45; Ř 8:16; Ř 8:17; Ř 5:1; Ř 8:33; Ř 8:1; 2K 5:17; Ef 2:6; 1J 4:19; 1J 3:14; 1K 3:16; 1K 6:19; 1K 3:17; J 7:39; Ř 8:9; 1K 12:13; Ko 1:24; Sk 2:47; Žd 3:1; 1J 3:9; Ř 6:14; 1J 2:1; Ž 119:11; Ž 119:9; 1J 5:5; 1J 2:15; Ř 8:28; Ř 5:3; Ř 12:1.

Za správné odpovědi obdrží odměnu:

1. Ladislav Bednář, Kroměříž
2. Ivana Macková, Olomouc
3. Sourozenci Gallovi, Krpelany

Omlouváme se našim čtenářům za opožděné vydání tohoto čísla, které vzniklo onemocněním pracovníků tiskárny.

Administrace

H Ā D A N K Y

V Y P A K N E J S T E V T Ě L E , A L E V D U C H U

RIM. 8 : 9

Dokud nebyl Goliáš přemožen, nemohl JONATA činit nic jiného, než ve starostech uvažovat o ohrožení svého národa, usilovně hledat cestu k osvobození a trápit se nad nemohoucností svou i svých soukmenovců. Po vítězství Davidově se výrazně mění jeho postoj, i když válka s Filistýnskými nebyla dosud skončena... Jonata se více nezabývá starými problémy, ba ani Davidovým vysvobozením z nich, ale OSVOBODITELEM SAMÝM. S ním se spojuje jeho duše a jemu dává sebe se vším co je a má (1S 18:1–4)!

Mnohé dítky Boží se podobají Jonatovi onoho prvního období – žijí ve starostech a obavách, trápi se mnohými věcmi, vzduchají samy nad sebou a nad druhými, stýskají se a nedocházejí přes své poctivé úsilí, boje a modlitby onoho blaženého vědomí osvobození v Kristu. Proč? Protože nevidí Boží vítězství v Kristu – nejsou zaujaty jeho drahou osobou. Co je platné přesvědčení o Kristově vítězství, když je nevinnost, nevidí, protože mé oči, mysl a srdce jsou zastřeny a zaujaty jinými věcmi! Nestačí pouhé porozumění uvedenému slovu v Písmě, je třeba víry v toto slovo – životní soustředění na Boží slovo – stálé hledení na Ježíše, vůdce a dokonavatele víry (Zd 12:2), apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho (Žd 3:1) a do onoho místa, které On pro nás zaujal. Je třeba stálé přebývání v Něm – v onech věcech, které jsou nám v Něm vydobyty, darovány a zaslíbeny, přebývání vždy, ve všech situacích našeho života!

Nepřítel dobře ví, že jeho úspěch u dítěk Božích závisí právě na tom, do jaké míry se mu podaří odvést jejich pozornost od Krista a Jeho dokonalého díla – a jak se mu podaří dítko Boží vylákat z oné bezpečné skrýše – z přebývání a odpočinutí v Kristu!

V praxi se to nejdříve projevuje rozmanitými pokusy upoutat pozornost a zajetí Božího dítka něčím jiným, nebo jeho pozornost prostě rozptýlit množstvím pomíjitelých věcí. Tím se Nepříteli naskytne vhodná příležitost – příhodný okamžik – zaútočit na víru! Pohled kolem sebe vede často ke skepsi a pohled do sebe k beznaději a zoufalství. Tímto zaměřením své pozornosti dítko Boží z malomyslní, ztratí postupně smysl pro vnímání Boží moci, Božího vítězství, začne o něm pochybovat pod přívalem „nezvrratných fakt“, jimž ho Nepřítel zahrnuje a tak přichází o blažené vědomí svého postavení v Kristu. Tak se dostavuje stav duchovního živočení, přesto, že se ve skutečnosti na jeho postavení v Kristu nic nezměnilo! Poražený „Goliáš“ už nemůže sice nic změnit na Kristově vítězství, ale dosáhne alespoň významného úspěchu v tom, že z Kristova vítězství nemá dítko Boží ve svém praktickém životě ntc...

Rozumíme dobré onomu druhému období Jonatova života? Naše nesnáz je v tom, že tam šlo o fyzické vítězství spatřované fyzickýma očima, kdežto v našem případě jde o duchovní vítězství, viditelné pouze duchovníma očima – vírou! Fyzické vítězství je a zůstává v našich zkušenostech dotud nepoznatumě v oblasti Kristova vítězství, dokud Boží vírou neprožijeme jeho skutečnost – dokud nebude vidět úzasnou cenu Kristova díla očima Božíma! Pokud totiž nám Bůh ve své neskonale milosti neotevře „oči víry“ – nedá nám „své oči“, budeme stále nakloněni vidět spíše onoho nepřemožitelného Goliáše v jeho síle, která se dále uplatňuje v nás a kolem nás než Krista v Jeho slávě a mocí!

A nyní k onomu duchovnímu pohledu víry (J 6:40):

Člověk je od své přirozenosti v očích Božích tělesný a veskrze zkažený tvor. Zavřenohodné a zcela nepřijatelné jsou pro Boha nejen jeho myšlenky, snahy, slova a činy, ale i celé jeho založení. Nachází se ve stavu, kdy není schopen sám o sobě a ze sebe zhola nic vykonat, čím by se mohl líbit Bohu. Pokud není z Boha narozen – zplozen, nemůže si tuto skutečnost plně uvědomit. Domnívá se, že lze vlastní nedostatky a provinění (pokud si je vůbec připouští) vynahradit „dobrými skutky“ či odčinit utrpením, ba, může být dokonce přesvědčen o svých morálních kvalitách, bezúhonnéosti a spravedlnosti a sám se sebou spokojen. Jakmile dojde k „znovuzrození“ – „zplození z Boha“ (jenž jest Duch), tedy k novému duchovnímu rodu (1:12–13), nastává proměna, která přímo zasahuje lidského ducha a mocně ovlivňuje

lidskou duši (život). Od té chvíle je „vnitřní člověk“ Božího dítka veden, ovládán Duchem Božím – Božím smýšlením a hodnocením. **Tato duchovní proměna se však netýká našeho těla** – ono dosud zůstalo starým, neproměněným, dosud v něm nic dobrého nepřebývá (R 7:14–20). Dosud v něm zůstávají sklonky k hřešení („hřich“ v. hříšnost) a proto je i nadále podrobeno zákonu fyzické smrti.

Tento nedostatek s nutným rozparem a zápasem mezi duchovním a tělesním (Ga 5:16–17), v němž nás Bůh uznal za vhodné do času ponechat, má svůj hluboký smysl pro náš duchovní růst (2K 4:7) – pro pokračující dílo Ducha svatého v nás až do onoho slavného dokončení, zformování v Kristově obraz (F 1:6, 1J 3:2) v procesu „dokonávání Jebo moci v naší nemoci“ (2K 12:9), kdy i naše ponížené – smrtelné tělo oblékne nesmrtelnost (1K 15:49, 53–54, 2K 5:1, 2) a kdy se zjeví dokonalost a dokonání spasitelného díla Kristova nejen v nás, ale i na nás a to v plnosti (1 Pt 1:3–9)!

Uvedená dialektika duchovní a tělesné stránky se „starým“ a „novým člověkem“, bez níž není růstu, skrývá v sobě právě již zmíněné nebezpečí pohledu na sebe – na mdlobu a bídnu vlastního porušeného těla. Je to právě duchovně zrozený člověk, který nevyslověně trpí a byvá pro svou nemohoucnost vítězit nad svou tělesností ve vlastní síle často mnohem nešťastnější než lidé žijící bez Boha. Tito totiž při svém tělesném smýšlení a chování takovýmto rozporu a problémů nemívají (R 7:14–15, 18–19, 23–24)! Tak se dítko Boží ze své počáteční radosti ze spasení a Spasitele dostává k „mrtvému bodu“ svého duchovního života v pohledu na sebe a své hřichy, na nedostatky a poklesy svých bratří a sester, upadá do stavu sklíčnosti a paraženectví.

Ostatně není zdánlivě východiska. K starému způsobu života se vrátit nelze a dítko Boží trčí, stojí bezradně na místě, často neschopné se modlit, vnímat Boží slovo, pěstovat obecenství s věřícími a cokoliv konat na Jebo vinici pro svou depresi, ihopojnost a tupost, „zklamání Pánem“ a posléze vzdor, že Pán neplní jeho vlastní představy v souvislosti s dílem Božím v něm samém a kolem něho (J 11:21, 32)! A to je vlastní Nepřítelův záměr: znehodnotit alespoň v očích věřícího to, co je ve skutečnosti nenapaditelné a neznehodnotitelné – ono dokonalé Boží dílo v Kristu a tím je připravit o požehnání tohoto Božího díla v praktickém životě, vyřadit je zcela z účasti na Božím díle nevěrou a posléze strhnout do hřichu – pádu! Nedosáhne-li Nepřítel tohoto cíle, spokojí se alespoň tím, že strhne věřícího do resignace, zvykovosti a formálnosti – k povrchnímu a mělkému způsobu „křesťanského života“.

Nikdo z nás nemůže nalézt odpočinek v tom, co spatřujeme v sobě samých a kolem sebe, ale pouze v dokonalém, dokonaném a věčně platném díle Kristově. Právě v tomto jedinečném díle svého milého Syna odpočívá Bůh a rozteřil otázkou svého vztahu k nám a otázkou našich hřichů a hříšnosti. Proto také jedině v tomto Kristově díle můžeme i my nalézt pravé odpočinutí – docházet pravého pokoje s Bohem a pokoje Božího!

Bůh sám vyřešil PROBLÉM NAŠICH HŘÍCHŮ V KRISTOVĚ KRVI, která byla vylita za nás (Mt 26:28) na odpustění našich vin (Žd 9:22) jako výkupné (1Pt 1:19, Zj 5:9), na očištění (1J 1:7), pro naše smíření (R 3:25) a ospravedlnění před Bohem (R 5:9). V otázce vyřešení problému našich hřichů není vůbec směrodatný náš přirozený názor o závislosti Božího vztahu k nám na nějaké „naší hodnosti či nehodnosti“. Není pravda to, co by se nám Nepřítel snažil namluvit o domnělé ztrátě našich práv na Boží lásku a požehnání při našem nějakém provinění, či o odstoupení Boží moci od nás při našem nějakém pocitu naprosté neschopnosti Jemu sloužit nebo dokonce o naší opuštěnosti Bohem pro tu neb onu příčinu, kterou jsme k tomu zavdali. **Zde je rozhodující BOŽÍ ÚSUDEK a názor! Jeho pohled na nás a tedy naše postavení před Bohem skrze drahou krev Kristovu!** Tato Boží pravda o našem postavení v Kristu je objektivní skutečností, na níž nemají a ani nemohou mít vliv jakékoli subjektivní lidské pocity či úsudky, ani falešné „zlé svědomí“, které nemí vypůsobeno Duchem svatým k pokání – nápravě a vzdělání, ale Nepřítelom k nevěře, duchovnímu ochromení, kapitulaci a zoufalství! Kéž bychom dovedli vidět cenu Kristovy krve Božímu očima a prožívat blažené vědomí svého dokonalého očištění, vykoupení, smíření a ospravedlnění – požehnání pokoje s Bohem skrze krev Jebo (Žd 10:19–23)!

Bůh však činí ještě více! On vyřešil též PROBLÉM HŘÍŠNÍKA, vázaného dosud k hřichu nakloněnému a smrtelnému tělu v KRISTOVĚ KŘÍŽI. Na golgotském kříži Bůh soudil, odsoudil a smrti potrestal hříšníka v jeho zástupci – v Kristu! Soudil, odsoudil a smrti potrestal TEBE! Ačkoliv tedy Bůh dosud naše tělo s jeho hříšními sklonky neodstranil – neproměnil, přece s ním nepřímo jednal tím, že odstranil hříšníka. Způsobil, aby hříšník, který se dříve tělu a jeho žádostem propůjčoval, v Kristu zemřel a tak byl od své tělesnosti jednou provždy osvobozen (R 6:6, 11, Ga 2:20). Pramen – hřich sice zůstal, ale není koryta, jímž by jeho vody mohly plynout, kořen hřichu sice zůstal, ale zádný strom z něj už nemůže růst. Zlé v těle zůstalo, ale není oka, které by je vyhledávalo, ucha, které by mu naslouchalo, úst, která by je vyslovovala, ruky, která by je vykonávala, nohy, která by němu spěchala, srdeč, které by se jím obíralo – NENÍ JIŽ HŘÍŠNÍKA, který by tomu zlému sloužil, otočil – ten zemřel v Kristu na Golgotě. I když tedy zdroj hřichu v našem neproměněném těle dosud zůstal, je jeho moc v životě Božího dítka zlomena. Tak nám praví sám Bůh ve svém slově! Praktickou zkušenosť této vzácné skutečnosti zakouší dítko Boží vírou právě tak, jako jediné vírou zakouší nádhernou skutečnost jistoty spasení! Dokud Bůh nedá hříšníkovi svůj pohled na dokonalost zástupné oběti Kristovy, nikdy se nemůže radovat z jistoty spasení. Právě tak – dokud nedá Bůh hříšníkovi svůj pohled – že hříšníkova smrt je již uskutečněna v kříži Kristově, nikdy se nemůže radovat z jistoty osvobození ze svých hřichů. Tím ovšem není na druhé straně řečeno, že by dítko Boží již bylo „bezhrádne“. Nikde ve slově Božím nečteme, že by spasený a od hřichu osvobozený člověk již nemohl zhřešiti (viz 1J 2:1–2 a 1J 1:7–10, Jk 3:1–2, 1K 10:12)!), ale je napsáno, že každý, kdo v Kristu zůstává – nehřeší (1J 3:6), a že každý kdož se narodil z Boha, hřichu nečini, aniž může hřešiti (1J 3:9). U znovurozeného dítka Božího zůstává i nadále možnost zhřešení (výjimečný, oproti jeho hřešenímu jako dlouhodobého trvalého stavu, který vylučuje a prakticky popírá existenci nové duchovní přirozenosti zcela nenormální zjev), je však a zůstává faktem nemožnost nové duchovní přirozenosti!

Kéž bychom dovedli prožívat vědomí té nádherné skutečnosti, že jsme my – hříšníci – vskutku v Kristu zemřeli – a že již tedy nemá hřich nad kým panovat (R 6:12). Ono blažené vědomí osvobození od své vlastní hříšnosti v ukřižovaném Kristu, s nímž mne Bůh navěky spojil – požehnání pokoje Božího skrze Kristův kříž! Kéž bychom dovedli vidět sebe v Kristu tak, jak nás v Něm vidí sám Bůh!

Dokud nepoznal MIFIBOZET Davidovo srdce a nepochopil jeho myšlení, živořil v Lodebar v domě Machiry, naplněný bolestí z osamocení, těžkými komplexy ze své fyzičeské nemohoucnosti a strachem z Davida a jeho soudu.

Jak hluboce se mýlil v Davidovi a jak zcela zbytečně se trápil sám nad sebou, nad druhými a nad „nezměnitelnými nepříznivými okolnostmi svého života“! V srdci Davidově je JONATA a v Jonatovi je Mifibozet jednou provždy zahrnut, ať již je jokýkoliv! Tím je Davidův vztah k Mifibozetovi neméně – nezměnitelně dán! Jinak David Mifibozeta prostě nevidí, než v souvislosti s Jonatou, ve spojení s ním! Vidí-li jej, vidí v něm Jonatu, myslí-li na Jonatu, zabývá se Mifibozetem. Proto jej chce a musí mít ve své přítomnosti – blízkosti! Davidovi nevadí, že je Mifibozet mrzák a že se sám cítí „mrtvým psem“. Vždyť Mifibozetovo míření o sobě samém nic nemění pro Jonatu! Je posazen za stůl – stál s králem, dívá se na jeho tvář a těší se z jeho blízkosti a přízně! Jakou roli ted’ hraje v Mifibozetově životě jeho chromé nohy? Může zakousí jeho pozornost, lásku a přízeň! Jak nesmyslný a nenormální by byl... A tak pod stolem, kde na ně není vidět, on na ně zapomíná pro radost z přítomnosti svého pána – pro zcela jiné zaměření svého pohledu a svého myšlení, které je zcela pod vlivem Davidova pohledu a myšlení, pod vlivem Davidova chování – milosti a lásky skrze Jonatu!

Od své přirozenosti jsme nesli ono „saulovské prokletí“ – byli jsme z hlediska nadčasovosti, ač dosud z Adama a jeho pokolení nenarozeni, již od Adama zahrnuti – do něho, do jeho hřichu a do následků jeho hřichu. To bylo naše neblahé dědictví!

Je zde ale též ono „jonatovské požehnání“ – Kristus vešel do Božího svatého a spravedlivého soudu za Adama a jeho hřích, za důsledky jeho neblahého dědictví, do pokolení – byl souzen, odsouzen a potrestán smrtí. V Kristu vlastně zemřel – skončil – přestal existovat starý Adam a Adamovo hříchu propadlé pokolení. Bůh tě nyní zahrnul do Krista, v Něm soudil a odsoudil, v Něm vložil na kříž, do smrti a do hrobu. Ale ještě více učinil! Bůh tě v něm vzkřísil k novému životu! K životu zcela jiného rádu! (1K 15:21–22). Jen ten, kdo pochopil a prožil (a jaké je to pochopení bez prožití, co znamená „být v Adamovi“, může pochopit a prožívat, co znamená být v Kristu. Toto ona „dialektika“ – onen nedostatek neproměněného těla, onen předchozí boj s porážkami, deprese a „mrtvý bod“ se zkoušenostmi R 7:14–25 a 8:1–21)

Jaká změna se stala v životě Mifibozeta? On, původně zahrnutý do kletby Saulova domu, nesa její důsledky ve své invaliditě a živočení v Lodebar – je z této kletby vyňat a zahrnut – vložen do Jonaty, aby prožíval požehnání, o němž dosud neměl ani tušeň, natož představu!

Jak se to stalo? Jedině Davidovou milosti! Mifibozet tomu nemůže rozumět, on to nechápe, ale tu úžasnou skutečnost „Davidovy lásky k sobě pro Jonatu“ prostě vnímá, okouší, hluboce prožívá! Chromé nohy mu sice zůstaly... a přece se vše změnilo. Teď už jeho invalidita nehráje roli, neovlivňuje jeho mysl a život. Moc Davidovy lásky se uskutečňuje v Mifibozetově novém životě vnitřního růstu navzdory jeho fyzické nemohoucnosti, nebo lépe, právě v ní (2K 4:9, 12:9–10). Tak, jako očištění od našich vin a nepravostí není a ani nemůže být z nás – tedy našim dílem, ale je Božím dílem skrze Kristovu krev, tak také osvobození od tělesnosti není a nemůže být z nás – našim dílem, ale je Božím dílem skrze kříž – skrze Kristovu smrt!

Obě uvedené stránky spasitelného dila Kristova – očištění od hřichů a osvobození (oddělení) od zdroje hřichu – našeho porušeného a smrtného těla s jeho hříšnými sklonky („od hřichu“) jsou hotovou skutečností, kterou prožívá ten, kdo „očima víry hledí na Krista“ a „vírou v Kristu přebývá“ – kdo má BOŽÍ VIRU, tu, která se divá Božíma očima na Krista a odpočívá Božím odpocínutím v Jeho dokonalém a dokonaném díle poslušnosti a lásky!

Východiskem a těžištěm našeho duchovního života je KRISTUS UKŘÍZOVANÝ A ZMRTVÝCHSTALÝ a naše jedinečné postavení v Něm před Bohem a pro Boha. Náš duchovní stav není nicméně jiným, než praktickým odrazem této skutečnosti v našem životě! Duchovní stav není a nikdy tedy nemůže být východiskem a těžištěm duchovního života. Nepřítel to dokonale ví, a proto nás vede k tomu, abychom se zabývali svým duchovním stavem – což není nicméně jiným než zabýváním sebou samým. Tim zastře pohled na pravé východisko a těžiště duchovního života – a dítka Boží začne duchovně živořit. Jak jsi zaměřen, drahý bratře, sestro?

Zabývat se Kristem, tím, čím je On Bohu, tím, čím jsem já Bohu v Něm – to znamená výraz „být v Kristu“. To je onen vzácný duchovní stav, který mi Bůh dává tím, že mi otvírá oči – dává své oči – abych viděl Pána Ježíše Krista tak, jako nikdy předtím – dává Boží víru, která uskutečňuje plnost Ježho života čistoty, lásky, milosrdenství a služebnosti...

Vědět o této vzácné věci, že jsem v Kristu (F 1:1, Ko 3:3–4), prožívat tuto skutečnost (F 4:12–13), být naplněn Jím a prožívat skutečnost, že On je v nás (Ko 1:27) a chodit v dobrých skutkách, které Bůh pro nás připravil (Ef 2:10) navzdory všem soužením a těžkostem (Jk 1:2–4, 1Pt 5:10, F 1:29, 2K 12:10) je tajemstvím plnosti životního smyslu Božího dítka na této zemi. Kéž bys, drahý čtenáři, pochopil a z milosti Boží prožíval požehnání života v Kristu a Kristova života v sobě samém!

Kk

Když v nás žije Kristus, stává se celý náš život podobný Jemu. Sůl rozpuštěná ve vodě může zmizet, ale nepřestává v ní být. Můžeme se o tom přesvědčit tím, že vodu ochutnáme. Také Kristus přebývající v nás, jakkoliv je neviditelný, stává se zřejmým skrze naši lásku...

S. S. Singh

aby sa stretol s Jozefom, ale na miesto zosnulých. Ved' Jakob nemyslel, že by Jozef bol niekde v hrobe, keď ho roztrhal dravá zver (v. 33). Chcel ísť tam, kde sa s ním môže stretnúť, t. j. na miesto prebývania zomrelých ľudí.

8. Túto pravdu znova potvrzuje pribeh o Jakobovej smrti. Keď vypustil ducha a zomrel, bol „pripojený k svojmu ľudu“ (Gn 49:33), hoci jeho telo bolo pochované do rodinného hrobu až o niekoľko mesiacov neskôr. Jakob bol „pripojený k svojmu ľudu“ keď zomrel a jeho duch opustil telo, aby sa spojil s duchmi Abraháma, Izáka a iných.

Pokiaľ ide o umiestnenie, v 20 zo 65 starozákonnych miest o šeole je tento myšlený vŕdy dole. Aj novozákonné miesta a hárde umiestňujú ho dole: „Budeš zvrhnuté do pekla“ (Mt 11:23, Lk 10:15). Nikde nenájdeme v Písme predstavu, že by šeol-hárde bol na zemi alebo nad zemou, ale „dole“.

CO JE NÁM ZJAVENÉ O MIESTE, KTORÉ SA VOLÁ ŠEOL?

Doposiaľ, keď sa hovorilo o šeole, nezistili sme, či toto miesto je pre spravodlivých, alebo nespravodlivých. Čitali sme, že duchovia všetkých mŕtvych, bezohľadu na spôsob ich života, odchádzajú do šeolu. Starý zákon vrhá veľmi málo svetla na nás predmet. Nerobí rozdiel medzi miestom pre spasených a zatratených. V starozákonnej dobe neboli ešte čas pre zjavenie záhrobných skutočností. Bolo to ponechané Pánu Ježišovi, aby On vyviedol na svetlo život a nesmrteľnosť skrze evanjelium (2Tm 1:10).

Pán Ježiš odkrýva odpověď na našu otázku, keď hovorí o bohatom človekovi a Lazarovi (Lk 16:19–31). Popisuje nám miesto odišlych zomrelých tak, ako to bolo za dny Starého zákona a počas Jeho služby v tele na zemi.

Zomrel Lazar a zomrel i boháč. Tento v pekle (hárde) trpel muky (v. 23). Slovo „muky“ tu nachádzame štyrikrát. Boháč bol nielen v stave muk (prvé tri), ale v mieste muk (v. 28). Z tohoto miesta viedel v dialekta Abraháma a Lazara, ktorý sa radoval (v. 23–25). Pán Ježiš tedy hovoril, že v hárde je miesto muk pre nespravodlivých a miesto radosti pre spravodlivých. Tieto dve miesta sú oddelené

veľkou priečasťou tak, aby nikto nemohol prejsť z jedného miesta na druhé.

V Sk 2:27 sa hovorí o Kristu, že nebude zanechaná Jeho duša v riši smrti (hádes). Jeho duša po smrti na križi tedy išla do hádesu, ale tu nestojí, do ktorej z dvoch čiastok. Keď však príberieme slovo, dané kajúcemu lotrovi na križi, je zmysel jasný. Pán mu povedal: „Dnes budeš so mnou v raji“ (Lk 23:43). Z toho rozumieme, že Pán Ježiš s lotrom išli do miesta radosti, „raja“ – to je ináč „lano Abrahámovu“.

Vstúpením Pána do nebies sa však s hádesom stala veľká zmena. Od Jeho vzkriesenia a vstúpenia k Otcovi do neba, časť hádesu, známa ako „lano Abrahámovu“, alebo raj, nie je viac pobytom pre duchov spravodlivých. Duchovia spravodlivých nezostupujú dole, ale vystupujú hore!

a) V 2K 12:2-4 čítame o skúsenostiach človeka, ktorý bol vytrhnutý až do tretieho neba, do raja. Podľa toho tretie nebo je to isté čo raj.

b) Pavel povedal, že si žiada zomrieť a byť s Kristom (F 1:23). Vysťahoval sa z tela je toľko, ako odísť domov k Pánovi (2K 5:6-8). A Pán Ježiš je hore, u Otca, po Jeho pravici. Nebola zanechaná Jeho duša v hádesu.

c) Pán Ježiš zreteľne prehlásil, že brány hádesu-šeolu nepremôžu Jeho cirkev (Mt 16:18). Nie, hádes nezadrží ani jedného z veriacich, svätých prítomnej doby milosti. Spravodliví Staraj zmluvy museli ísť do šeolu, lebo ich hriechy neboli ešte odstránené (Žd 9:26, 10:4), „ale teraz, pri skonaní vekov, zjavil sa raz navždy na odstránenie hriechov svoju obeťou“. Keď sú hriechy starozákonných svätých odstránené Kristovou obeťou na Golgote, je im umožnené vstúpiť do Božej prítomnosti tak, ako prichádzajú duchovia vykúpených v prítomnom veku.

Miesto pobytu nespravodlivých zosnulých je nezmenené. Oni odchádzajú (ich duchovná podstata) stále do hádesu, do miesta mŕtva. O nijakej zmene ich pobytu nám Písma nič nehovorí. Sú v hádesse a všetci duchovia nespravodlivých, ktorí zomrú i v budúcnosti, idú do hádesu. Na súd pred veľkým bielym trónom sa majú mŕtví postaviť a „more vydalo mŕtvy, ktorí boli v ňom, a smrť i peklo dali mŕtvy, ktorí boli v nich“ (Zj 20:13).

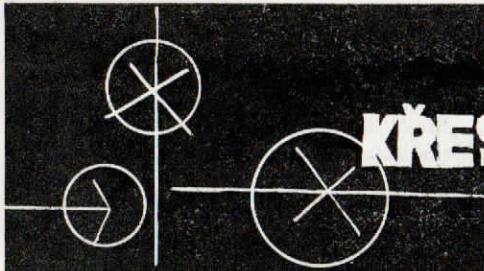
Upravené

Ostatne, moji bratia,
radujte sa
v Pánovi

V boji proti hriechu zvykli sme si zdôrazňovať to, čo nemáme robiť, čo sa nemá objavovať v našom živote, čoho sa máme zbaľovať a vystrihať. Tento spôsob boja nám však vŕťazstvo vždy neprinášal. Bol to a je prirodzený, „telesný“ spôsob, i keď sa týka duchovnej oblasti. Zabudli sme, že Písma nám dáva do rúk inú „zbraň“, s ktorou máme vŕťazstvo zaistené. Je ľahké RADOŠT v Pánovi. Ukazuje sa, že v našich časoch je radostí priam katastrofálny nedostatok. A následky? Nechotať k službe, neláska, nezáujem o druhých, neochota odpúšťať, nevrllosť v rodine, ľažké znášanie životných neúspechov a ľažkostí a pod. Takmer všetky negatívne javy v živote kresťana dajú sa pripisať tomuto jednému základnému nedostatku – nedostatku radosti. Pri tom si ale myslime, že radosť v Pánovi nie je vec o ktorú by sme mali stáť, prechádzame cez toto miesto Písma a myslime si, že je to len dobrá rada, ktorú ak neplníme, nič sa nestane. Nie je to ale tak! My sa bez radosti nemôžeme obistiť, ak chceme žiť úspešný kresťanský život. Uvedomme si, že to nie je len „dobrá rada“ – „radujte sa v Pánovi“, ale že je to prikaz Písma!

Máme za sebou roky a mnohi z nás už i desiatky rokov boja – borby s hriechom, so zlom, s pokušeniami. Azda sme doteraz väčšinou bojovali priamo proti tomuto odopieraniam a podobne, s úspechom, no i s porážkami. Začnime však bojovať tými zbraňami, ktoré nám určil nás Pán, ktoré sa tak podstatne líšia od tých našich, telesných, konvenčných zbrani, ktoré nám doteraz nedokázali zabezpečiť stále a úplné vŕťazstvo. Radosť v Pánovi, z Jeho milosti, zo všetkého toho, čo máme v Nom (a je toho nespočitatelné množstvo ...), má byť tou našou hlavnou zbraňou. Nenechajme si ju vziať! Čím viacej nám zabraňujú okolnosti radovali sa, čím viacej pôsobí proti nej prírodnosť nášho tela so svojimi chorobami, starobou a mnohým iným, tým viacej nám má a MUSÍ záležať na tom, aby sme ju mali VŽDY pri sebe a boli ňou naplnení, lebo ona je našou silou.

L. Pa

Walter Trobisch

V Božim Slově jsou uvedeny prosté skutečnosti týkající se manželství. Jsou jako huboká studna plná čisté pitné vody. Můžeš do ní pouštět svůj džber po celý život a nikdy jej nevytáhneš prázdny. Vždycky načerpáš čerstvou a čirou vodu.

„Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidřžeti*) se bude manželky své, i budou v jedno tělo“ (Gn 2:24).

Tento verš se zmíňuje o třech věcech, které jsou pro manželství podstatné: opustit, přihlout a stát se jedním tělem.

1. OPÚSTĚNÍ

Bez opuštění nemůže být skutečné manželství. Aby muž a žena se stali manželé, je k tomu zapotřebí veřejného a zákonného aktu. V Africe někdy celá svatební družina lanciaje od vesnice nevestiny do vesnice ženichovy. Každý o tom ví: od tohoto dne jsou manželé.

Tento zákonný akt opuštění je nahrazen v mnoha zemích veřejným oznámením (ohláškami) před svatbou, jakož i úředním povolením sňatku. Vnější forma není rozhodující, ale důležité je, že dochází k veřejnému a zákonnému opatření.

Očekávali byste snad, že učení Bible o manželství začne s něčím radostnejším a krásnejším, než je opuštění. Bible je však velmi realistická a střízlivá. Riká, že opuštění je cenou štěstí. Práve tak, jako narozené děťátko nemůže vyrůstat bez odstřízení pupeční šnůry, nemůže manželství vyrůstat a rozvíjet se, pokud nenastane oddělení od bývalé rodiny.

Někdo z vás však řekne: „My jsme vedeni k tomu, abychom milovali rodiče a nikoliv, abychom je opouštěli“. Toto opuštění neznamená však nezájmimat se o rodiče. Naopak, jedině tehdy, když je mladé dvojici dáná příležitost k osamostatnění a založení vlastního domova, jedině když jsou nezávislí a bez dluhu, budou schopni převzít pravou zodpovědnost za své rodiny a sloužit jim. Skutečnost, že byli schopni je opustit, vytváří příznivou atmosféru, ve které láska mezi rodiči a dětmi může vyrůstat a vzkvétat.

Pisatel knihy Genesis žil ve společnosti, ve které žena musila vždycky opustit domov a stát se členkou manželova rodu. Revolučním poselstvím pro něho bylo, že muž musel rovněž opustit svou rodinu. Toto poselství chrání práva ženy. Směřuje k společným zájmům mezi manželem a manželkou. Oba musí opustit. A tak, jako oba musí opustit, tak musí oba rovněž přilnout jeden k druhému – ne jenom žena k manželovi, nýbrž také manžel k ženě.

*) Podle slov. prekladu: „a bude Inúť ... a budú jedno telo“. Angl. „leave“ a „cleave“ – lpět, lepiť se k čemu, viseti na někom – zvláštní slovní hříčka – jakoby v obraze Pána Ježiše a církve skutečnosť opuštění byla nahrazena predstavením Krista, k němuž lne každý opravdový věřící. Předobraz Krista a církve je podle Ef. 5 v manželském svazku.

OBRYSY KREŠŤANSKÉHO ŽIVOTA

2. PŘILNUTÍ

Opuštění a přilnutí patří k sobě. První vystihuje veřejnou a zákonné stránku manželství, druhé stránku osobní. Nemůžeš přilnout, aniž bys opustil. A nemůžeš opustit, aniž by ses rozhodl přilnout.

Doslovny smysl hebrejského slova „přilnout“ je upnout se, přilepit se, být k něčemu přikljen, přilepen. Manželé jsou spolu sklízeni jako dva klousky papíru. Pokusíte-li se o oddělení dvou kusů papíru, které jsou spolu slépeny, roztrhnete je oba. Pokusíte-li se oddělit muže a ženu, kteří k sobě Inou, oba budou poraněni.

Jiný důsledek stmelení k sobě je ten, že manžel a manželka jsou jeden druhému nejbližší, bližší než k něčemu nebo někomu jinému na světě. Jejich vztah je důležitější než manželčino udržování domova v čistotě nebo její zaměstnání. Je důležitější než manželovi přátelé nebo manželčiny přítelkyně, důležitější než návštěvnici a hosté, dokonce důležitější než děti. Když přijdu domů z výletu, považuji za samozřejmé, že obejmou nejdříve manželku, potom děti. Chci tímto způsobem ukázat dětem, že otec je nejbližším matce a matka nejbližší otci.

Velmi často vznikají problémy v mladém manželství, když se narodí prvé dítě. Proč? Mladá žena dělá chybu, že se jí stává bližší dítě než manžel. Dítě se stane středem jejího života a to způsobuje, že manžel se cítí vyřazený.

Lutní značí lásku zvláštního druhu. Je to láska, která se rozhodla zůstat věrnou jediné osobě pro celý život.

3. STÁT SE JEDNÍM TĚLEM

Někteří lidé jsou na rozpaciích, když mají mluvit o fyzickém vztahu v manželství. Považují je za něco tak svatého, že to nemůže být ani vysloveno – nebo za tak hříšného, že se člověk stydí o něm zmínovat. Bible obě stanoviska odmítá. Ríká, že pohlaví náleží Bohu, a proto můžeme, ba musíme o něm hovořit. Fyzická jednota manžela a manželky je tak drahá a tak blízká Bohu, jako jejich věrnost a zákonnost jejich manželství.

Ovšem stát se jedním tělem znamená mnohem více než pouhé fyzické spojení. Znamená to, že dvě osoby sdilejí všecko, co mají, nejen těla nebo hmotné majetky, nýbrž také své myšlení a citění, svou radost a utrpení, své naděje a obavy, své úspěchy a selhání.

Církve v Liberii dává mladé dvojici jako připomínku jejich manželských přísah symbol manželství. Je to řezba dvou hlav – mužovy a ženiny – spojených řetězem s dřevěnými články. Tento řetěz nemá spoj. Celý kus je vyrezán z jednoho kusu dřeva a vyjadřuje poselství: „Kde Bůh spojuje, tam není žádný šev“. Tak je ukázáno na nejnáročnější tajemství manželství. Ti dva se stávají jedním – jako ty symboly vyrezané z jednoho kusu dřeva – a přesto zůstávají dvěma individuálními osobnostmi. Neznamená to, že dvě poloviny tvorí celek, ale že dvě celé osobnosti vytvářejí jeden docela nový celek.

Opustit – přilnout a stát se jedním tělem. Tyto tři části jsou neodlučitelné. Jestliže jedna z nich chybí, manželství je nedokonalé. Jedině ten, kdo opustil, bez ohledu na důsledky, a jedině ti, kteří Inou jeden k druhému, se mohou stát jedním tělem. Tyto tři prvky patří k sobě jako tři strany trojúhelníku. Když jedna z nich chybí, není to již trojúhelník.

Toto je tedy Boží rád „od počátku“.

Přel. D. O.

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČTENÁRŮ

OTÁZKA č. 6

CO BUDÉ NA VEČNOSTI S ĽUDMI, KTORÍ NEMALI MOŽNOSŤ POČUŤ EVANJELIUM?

Veriaci v Pána Ježíša Krista je ako úd cirkvi zachránený pre večnosť skrze vieri v evanjelium. Mnohí ľudia však evanjelium nepočuli alebo neboli schopní z objektív-

ných príčin mu pôrozumieť. Otázka znie: Čo bude s nimi na večnosti? Odpoved' najdeme v Božom Slove.

1. Boh je spravedlivý.

„Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi“ (R 6:23). „Hospodin je dlhozhoievajúci a veľký čo do milosti, ktorý odpúšťa neprávost a prestúpenie, ktorý však nijakým činom nenechá bez trestu vinného...“ (4M 14:18). „Nezomrú otcovia za synov, ani synovia nezomrú za otcov; každý z nich zomrie za svoj vlastný hriech“ (5M 24:16).

Boh trestá iba vinného za jeho vlastný hriech. Nikomu sa na večnosti nebude diať krivda.

2. Každý môže o Bohu vedieť a poznáť Ho.

„Lebo hnev Boží z neba zjavuje sa proti každej bezbožnosti a neprávosti ľudu, ktorí neprávostou prekážajú pravde, lebo im je zjavené, čo môžu vedieť o Bohu; lebo sám Boh im to zjavil. Lebo čo je neviditeľné z Neho, Jeho večná moc a božskosť, to od stvorenia sveta rozjímaním môžu pozorovať z Jeho diel, aby nemali výhovorky, že hoci znali Boha, neoslavovali Ho ako Boha a neďakovali Mu, ale mudrovaním upadli do prevráteneosti a ich nerozumné srdce sa zatemnilo. Vydávali sa za mудrych a stali sa bláznami, zameniac slávu nepominuteľného Boha za podobnosť obrazu pomíneľného človeka, vtákov, stvornočov a zemeplazov. Preto ich Boh so žiadostami ich síde vydal nečistote...“ (R 1:18–24).

O Bohu podľa pozorovania stvorených vecí mohli vedieť i primitívne ľudské kmene, v ktorých už dávno vznikla modloslužba. To oni zamenili slávu neviditeľného Boha viditeľnými modlami, preto nesú vinu.

3. Aj ľudia neznačujú Boží zákon z počutia majú ho v srdci.

„Lebo tí, čo hrešili bez zákona, bez zákona i zahynú. Ale tí, čo hrešili, majúc zákon, skrež zákon budú súdení. Lebo nie tí sú spravedliví pred Bohom, ktorí zákon počúvajú, ale tí budú ospravedlnení, ktorí ho plnia. Ved' ked' pohania, ktorí nemajú zákona, od prírody činia, čo požaduje zákon, nemajúc zákona, sami sú si zákonom, ako taki, ktorí dokazujú, že im je konanie podľa zákona vpísané do srdca. O tom im súčasne vydáva svedectvo svedomie a ich myšlenky, ked' sa navzájom obžalúvajú, ale aj obraňujú“ (R 2:12–15).

Sami sebe sú si zákonom, vedie ich k tomu svedomie. Aj medzi „morálymi divochmi“, ktorí nepočuli o Bohu, bol známy jeden Boh ako Stvoriteľ a najvyšší zákonodárcu. Princíp: „Všetko tedy, čokolvek by ste chceli, aby vám ľudia činili, to aj vy im činite. Lebo to je zákon aj proroci“ (Mt 7:12) je im všeobecne známy.

4. Boží súd je podľa miery poznania a zodpovednosti.

„Ale sluha, ktorý znal vôľu svojho pána a neboli pripravený a nekonal po jeho vôli, bude veľmi bitý; ten však, čo neznał a spáchal, čo je trestuhodné, bude menej bitý. Lebo od každého, komu bol mnoho dané, bude sa mnoho pohľadávať; a komu mnoho zverili, od toho budú viac žiadat“ (L 12:47–48).

Ten, kto poznal Boha a Jeho zákony podľa 2. a 3. bodu, bude zodpovedný a súdený podľa miery svojho poznania. Ak, nemajúc iný prameň poznania Božieho zákona okrem svojho svedomia, bol verný hlasu svedomia, nepadne do večného zatratenia. Boh sa k úprimnému úprimne má a s prevrátencem prevrátene jedná. Pán Ježíš má popri cirkvi aj iné ovce, za ktoré zomrel (J 10:16). V nebi nebude len cirkev. Ale ak niekto zavrhol evanjelium, to jasné posolstvo o spasení v krvi Pána Ježíša, ten „bude veľmi bitý“.

Ľudia so sníženou duševnou schopnosťou, ak nevedia rozdiel medzi dobrým a zlým, majú podiel na obeti Pána Ježíša Krista automaticky.

Deti do istého veku sú účastníkmi Božieho kráľovstva (L 18:15–16). Pán hovorí o hriňároch – dospeľých ľudoch: „Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasíť to, čo bolo zahynulo“ (L 19:10). Dospeľých hriňárov musel hľadať i spasíť. O deťoch ale hovorí: „Lebo Syn človeka prišiel, aby spasil to, čo bolo zahynulo“ (Mt 18:11). Aj deti boli zahynuli, narodili sa mŕtve vo vinách a hriechoch, ale tie Pán nemusel hľadať. On za ne zomrel a tým im priniesol spasenie automaticky. ik

Ipadajúce slnko vrhalo posledné lúče na dvor rímskeho senátora Sulpicia. Prostredie i celý dom bolo tak krásne, že to pripominalo stratený raj. Ale nielen vonkajšie okolnosti, ale i vnútorné ovzdušie bolo hodné tohto prirovnania. Nevolníci na dvore sa cítili šťastní pre spravodlivé a ľudské zachádzanie jednak zo strany senátora, tak i jeho mladej ženy Klaudie.

Ale, ako to v živote býva i na modrom nebi se neočakávane objavia tmavé mraky, zlovestne ohlasujúce búrku. Takáto „búrka“ mala stihnuť i Sulpicia s Klaudiou.

Damaris, úprimnú priateľku Klaudii, ktorú miloval celý dvor pre jej ušľachtile chovanie, odviedli pred niekoľkými hodinami do väzenia v Ríme. Bola kresťankou, o čom sa nejakým spôsobom dozvedela vrchnosť. Cisár Markus Aurelius, inak šlachetný a talentovaný vládca, vydal nedávno zákon podľa ktorého každý, kto sa snaží rozšírovať nové náboženstvo, má byť odsúdený k náuteným práciam, alebo na smrť. To sú tedy kulisy uväznenia mladého dievča.

Šlachetná Klaudia s pláčom odprevádzala Damaris slovami: „Prečo si ma neposlúchala? Či som ti nehovorila, že ta tvoja viera priviedie do neštastia?“

Počujúc krok muža, vracajúceho sa z Ríma, utrela Klaudia slzy a zasypala ho otázkami ohľadne Damaris.

„Nieto vyhliadky na oslobodenie“, hovoril senátor. „Damaris sa priznala pred súdom, že je kresťankou. A to stačí, aby bola odsúdená k smrti.“

„Ale keby sa vzdala svojej viery?“

Sulpicius chvíľu mlčal. „Prirodzene, že by to bola jej záchrana. Ale Damaris horí láskou k tomu ukrižovanému, ktorého nazýva svojím Spasiteľom a tak, ako sama vieš, je malo pravdepodobné, aby sa ho vzdala.“

„Nemám jej to za zlé. Jej láska a chválenie toho ukrižovaného Krista má v sebe niečo tak vznešeného, že môže vzbudit len obdiv a uznanie. Keď si pomyslím, že ten muž z Nazaretu, s bledým obliečajom a tŕňovou korunou, zomrel za ľudu, ktorí boli jeho vrahmi a ešte sa v utrpení modlil za tých, ktorí ho ukrižovali, nedivím sa, že jeho učenici dajú sa kvôli nemu mučiť a zabijať. Mohla by...“

„Ale Klaudia!“ prerušil ju zarazený muž, „či by si sa už i ty dala obalamutíť?“

„Obalamutíť? Ale, kdeže! Či si ty sám nepovedal, počujúc ich zvest, že za 10 minút povedali viacej pravdy ako si počul od našich knázov za 10 rokov?“

„Áno, povedal som to, ale aj tak považujem ich učenie za nebezpečné.“

V tom čase Damaris sedela v tesnej a tmavej cele, trápená chmúrnymi myšlieniami. V ďalekom Korinte bývali jej šediví rodičia a milovaný Lízius, s ktorým sa mali brať. Či sa už nikdy nemá s nimi vidieť? — Po dlhej a vrúcej modlitbe sa zmohla na takéto vyznanie: „Môj Otče! Ak nie je možné, aby ma minul tento kalich, tak ho vypijem do dna, nech sa stane Tvoja vôle!“

Ktorýsi deň začal pre Damaris krásne. Vo dverách väzenia ozval sa kľúč a do cely vošla Klaudia. Po vzrušujúcom privítaní priznala sa Damaris, že

už nepočítala s tým, že sa ešte uvidia. Na súde sa priznala, že je kresťankou a preto musí zomrieť. Bolo jej ľahko pomysliť na smrť, ale nemôže a nechce zapriest svojho Spasiteľa.

Klaudia chvíľu mlčala a potom povedala: „Nepotrebuješ ani jeho zapriest, ani zomrieť, prišla som, aby sme sa zachránili z väzenia.“ Postupne rozinula vrednou geniálny plán záchrany, ktorý oslovili spolu s mužom. Večer mala prísť Priscilla, tiež kresťanka a zameniť si s ňou šaty, takže Damaris pod ochranou tmy mohla nepoznane opustiť väzenie. Vonku ju mal čakať povož. „A čo sa stane s Priscillou?“, vypytovala sa Damaris. „O to nech fa hlava neboli“, utešovala ju Klaudia, „Priscilla túži zomrieť, je samotná i opostená; a považuje to za veľké šťastie, keby mohla miesto teba zomrieť za svojho Spasiteľa.“

Damaris sa vzchopila a nabrala novej sily do života. Ale o chvíľu zvážnala.

„Či súhlasíš s našim plánom?“, opýtala sa Klaudia a začala ju energicky presviedčať o tom, aby nebola nerozumná a myslila tiež na svojich rodičov a snubencu.

„Pán Boh ich potesiť“, so slzami odpovedala Damaris. „Nech vám Boh stokrát vynahradí vašu šlachetnosť. Ale moje rozhodnutie je nezmeniteľné: Môj Spasiteľ je hodný toho, aby som sa pre Neho dala mučiť i zabiť.“

Do cely vstúpil strážnik a ukončil rozhovor.

Posledné slová Damaris nemohla Klaudiu zabudnúť: stále ju prenasledovali. Po niekoľkých dňoch začali v Rime slávnosti. Zdaleka prichádzali ľudia a naplnili cirkus Maxima. Uprostred účastníkov bol i senátor Sulpicius so svojou manželkou Klaudiou. Prišli nie preto, aby sa divali na hrôzné predstavenie, ale preto, že uprostred obeti pohanského rituálu, ktoré mali vypustiť ducha pod pazúrami a rohami divokých zvierat, nachádzala sa i Damaris.

„Nemôžem si to zrovnať v hlave, že by ľudia mohli byť tak ukrutní“, hovorila tlmeným hlasom Klaudia mužovi, „a hanbím sa, že sa tu nachádzam, ale chcela by som ešte odovzdať Damaris posledný pozdrav.“

Ozval sa hlas trúby, zvestujúci zahájenie slávností. Klaudia bola myšľou pri kresťanoch, ktorí v tmavých mestiskach cirkusu v horúcich modlitbách sa pripravujú na ľahkú chvíľu svojho života. Nechiac, ozvala sa i v jej srdci modlitba k Božiemu trónu za tie nevinné obeť ľudského barbarstva.

Na daný znak otvorili sa náhle dvere železných klietok a na arénu sa vyrútili krivožinné zvieratá. Rozpútal sa medzi nimi boj na život a smrť. Trhali sa tyger s lvom, slon chytil šelmu, zdvíhol chobotom do výšky, hodil o zem a nohami rozšliapal. Na inom mieste býk rohami pritisol ku stene leoparda a prebodol ho. Klaudia sa nemohla dívať do arény.

Ale mala byť svedkom ešte strašnejšej scény. Na aréne sa ukázala skupina mužov a žien. Neboli to gladiátori, ktorí mali zápisť so zvieratmi, boli to kresťania, ktorí mali teraz svoju vieri spečať krvou a životom. Uprostred nich poznala Klaudia i milovanú Damaris. Bola bledá ako krieda, ale na tvári bolo vidieť pokoj Boží. Mužovia poklakli a po krátkej modlitbe vstali, očakávajúc bližiacu sa smrť s pokojom a odvahou.

Tu a tam zo skupiny boli vytrhnuti zvermi a roztrhaní. Veľký tyger uvidel Damaris a začal sa pripravovať k skoku. Ale než to mohol urobif, bol napadený medvedom. Damaris cíyla, oprela sa o stenu arény a divala sa na boj medzi tygrom a medvedom. Náhle padla k jej nohám biela ruža a dobre známy hlas k nej hovorí: „Nech je pokoj s tebou, drahá Damaris! Nech fa Ježiš Kristus podporie v tejto chvíli!“

Damaris pohliadla hore a vidí bledú tvár svojej priateľky, ktorej ruka jej posielala posledný pozdrav.

Nevýslovná radosť naplnila srdce mladej kresťanky. Áno, Klaudia teraz vyznala Pána Ježiša pred ľuďmi. Môže teraz zomrieť s radosťou — Damaris klaká, berie ružu a bozkáva ju.

Za chvíľu jej skrvavené a roztrhané telo leži na piesku: mladá ruža — Damaris — predčasne končí život. Klaudia omdlejúc, padá do rúk manžela.

Strašná podivaná skončila, diváci opúšťajú cirkus. Ale v jednom srdeci zasvetilo svetlo: Klaudia vyznala svojho Spasiteľa pred svetom. Stala sa vlastníctvom Toho, ktorý aj ju miluje a za ňu zomrel na Golgotu. Aká to radosť, keď sa človek stane Božím diefatom a učeníkom Pána Ježiša! Je teraz rozhodnutá slúžiť Mu až do konca života. Ale viacej, je ochotná i život pre Neho položiť tak, ako Damaris.

Šlachetný Sulpicius nevyčíta nič manželke, ale vie, že jeho rodinné šťastie bude zničené. Za niekoľko dní prišli cisárski vojaci a odviedli Klaudiu do väzenia. Aj ona vyznala pred súdom, že je krestankou. Ani intervencie u cisára nepomohli. Žena rímskeho senátora vyznala Ukrižovaného pred celým národom, preto musí zomrieť.

Onedľa bol rozsudok vykonaný. Sulpicius odišiel z Ríma, všetko predal a rozdal chudobným. Našiel útočište u Pána Ježiša, ako jeho žena a pracoval ako misionár v Malej Ázii.

Koľko ovocia priniesla vernosť mladej Damaris. „Tí, ktorí sejú so slzami, budú žať s plesaním. Ta ide pomaly a pláče ten, kto rozsievá semeno, ale potom istotne príde s plesaním nesúc svoje snopy“ (Ž 126:5–6).

Ci aj ty, drahý čitateľu, prinesieš kedysi také snopy?

Prel. -jos

AKO HOVORÍ NAŠA TVÁR?

Otec musel stále napomínať najmladšieho syna rodiny pre jeho zlé chovanie. V škole nedával pozor, a preto donášal domov zlé známky, vyladával zlých kamarátov a so súrodencami bol v stálom bojovom stave.

Otec zasahoval prísnymi sankciami, ale to všetko bolo märne. Vzdorostosť mala stúpajúcu tendenciu. Podobný bol märnotratnému synovi, alebo Kainovi, ktorý utekal od tváre Hospodinovej.

Jedného dňa sa otec veľmi rozhneval a povedal: „Už je toho dost! Dnes mu ukážem, kto je otec!“ Výraz jeho tváre bol hrozný, červený od hnevú a jeho oči ako oči sudcu. Obzrel sa a v nedalekom zrkadle uvidel svoju tvár. Seba nepoznával. Myslou mu preletel známy verš: A Boh stvoril človeka na svoj obraz“ (1M 1:21). Povedal si: Takto veru nevyzerá tvár môjho nebeského Otca!

Často strácame podobu Toho, ktorý nás stvoril na svoj obraz. Výzor tváre prezrádza vnútorný stav našej duše.

Slávny taliansky maliar Leonardo da Vinci hľadal pre svoj obraz „Večera Pánova“ peknú tvár, ktorá by sa podľa jeho predstavy najviac podobala tvári Pána Ježiša. Aj našiel takého človeka. Jeho tvár vyjadrovala prijemnosť, tichosť a milosť. Keď po dlhšej dobe mal malovať tvár Judášovu, našiel muža s takým odporným výrazom tváre, že každý hned poznal dušu zradcu Pána Ježiša. Veľké bolo jeho prekvapenie, keď sa dozvedel, že túto odpornú tvár nesie ten istý muž, ktorý mu bol za model osoby Pána Ježiša. Teraz vyzeral tak, ako by ani nebol stvorený na obraz Boží.

Toto je to najhoršie, čo nás môže v živote stretnúť. Boh poslal svojho Syna Pána Ježiša, ako svoj dokonalý obraz: „Filipe, kto mňa videl, videl Otca“ (J 14:6). Kiež by sme sa roztázili byť ako On! Keď skutočne po tom túžime, Pán Ježiš nás preformuje do svojho obrazu (2K 3:18). Vlastnou silou to nikdy nedokážeme, len silou Svätého Ducha.

Preto bdejme, až pridu na nás nemilé okolnosti a nepredvídané prekva-pujúce problémy, nedajme sa strhnúť nerovzášnym hnevom. Lebo ak..., potom aký nadpis dajú nad tvój výraz tváre ti, ktorí ta ako takého ne-poznajú?

-fv-

Marie Rafajová

„Kdož v láske prebývá, v Bohu prebývá a Búh v ném“
(1. Janova 4:16)

J

dou, jdou...
Padesať, šedesať dluhých roků,
jdou, jdou,
bolest své touhy v kalném oku,
své já, přítěž ve tlumoku,
jdou, jdou
a přeče k cíli nedojdou!

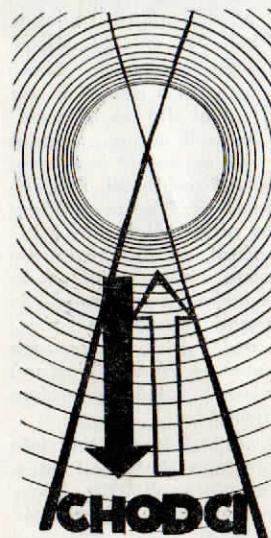
Dvojí jsou cíle,
velké
a mělké.

Dvojí tě touha za nimi žene:
Proslavit se a zdvihnout ponížené.
Druhá má pochodeň zářící od pólu k pólu.

Jdeťte-li spolu,
tisice životem zkľamaných uvidíte,
tisice před pádem v propast zachráníte,
tisicům podáte úsměvy, bez nichž je život poustý,
tisice polibků rozdáte okoralými ústy,
vaše nohy se zdrží u rozpoutaných vásni, strží,
podloží měkká se ruka pod hlavu
mnohého utrpení
v srdeci vám vyroste pochopení...
Pohanu, posměchy na cestě utržíte
a přeče se neopozdite,
dojdete včas!

Ti druzí jdou, jdou,
padesát, šedesať dluhých roků,
jdou, jdou,
bolest své touhy v kalném oku,
jdou, jdou,
a protože své já si nesou ve tlumoku,
nedojdou.

Nohy, srdce, duše samé rány,
u brány se ocitnou hřbitovní
a zmizí v ní.
Ty a tvá pochodeň, zářící od pólu k pólu,
jdeťte-li spolu
člověk a láska, do druhá vklíněn druh,
po boji mnohem dojdete cíle:
splynutí s Bohem,
protože láska – je Bůh.

„Toto praví První a Poslední,
jenž byl mrtv, avšak ožil“.

Zjev. 2:8.

Pán Ježíš měl nejen **první** slovo při samém začátku budování své církve čili svých sborů, ale sám se stal i **prvním** kamenem této stavby, kamenem úhelným čili základním. A jak byl dvojnásobně první při vzniku tohoto budování, tak bude dvojnásobně poslední i při dokončení stavby, až bude totiž naplněn počet zachráněných. Bude mít poslední slovo k tomuto dokončení a stane se viditelně královským manželem své nevěsty – církve. Tato naděje posilovala trpící sbor ve Smyrně a pak všechny další sbory. Křesťan věděl, že když bude usmracen, ožije tak, jak ožil jeho Pán.

2:9. „**Vím o tvé tísni i o tvé chudobě; přesto jsi však bohatý**“. Když to ví ten, do jehož rukou OTEC vložil všechnu moc, a přesto nechává svůj sbor v tísni a chudobě, ví také, proč ho v takovém stavu nechává (viz v. 10). „Vím také o tom, že jdou na tebe pomluvy od těch, kteří o sobě říkají, že jsou židé, a přece nejsou; co jsou, to je satanova synagoga“. Pán Ježíš byl podle téla z Judova rodu, jenž se má v dějinách uplatnit svým velkým posláním. Pán Ježíš má vysoké mínění ne o Židech po stránce národnostní, nýbrž o židech vzhledem k plnění úkolů plynoucích z poslání Judova rodu. (Francouzská výslovnost slova Jude je žid). On viděl, že se Židé naprostě rozcházejí s posláním židovství, takže je lázivé jejich tvrzení, že jsou židé, musel jim říci, že jsou z d'ábla (=osočovatele), otce lží, nebo že jsou synagogou (shromázděním) satana (=odpůrce), tj. svým shromažďováním se stavějí na odpor BOHU a jeho Slovu. Co takto platilo o židech, mohlo později platit obdobně i o „křesťanech“, tj. o těch, kteří jen říkají, že jsou křesťané, ale vskutku nejsou.

2:10. „**Neboj se toho, co máš trpět. Hle, d'ábel uvrhne některé z vás do vězení, abyste byli zkoušeni; budete v tísni deset dní. Bud' věrný až do smrti a dám ti věnec života**.“ Pán ví, že je přirozené bát se utrpení. Proto volá: „Nebojte se utrpení!“ Když to praví on, jenž je Pravda, pak je vskutku pravda, že není nutno propadat strachu před utrpením. A když je to d'ábel, kdo křesťany uvrhal do žaláře jen proto, že to byli křesťané, pak ti, kdož takové žalářování viditelně uskutečňovali, byli zřízenci a sluňové onoho neviditelného žalářníka. – Výraz „deset dní“ nelze vykládat tak, že se 10 císařů zúčastnilo persekuce křesťanů, protože by přišel někdo jiný s výkladem, že persekuce byla na 10 územích, a další by vypočítal, že to nebylo ani 10 císařů, ani 10 území, protože všichni císaři nebyli v tomto směru stejní, a ne na všech územích byli křesťané utiskováni. Nejlépe si to vyložíme pochopením, že „deset dní“ je výraz pro uzavřený časový celek. Deset ran nad Egyptem a konec; deset vzbouření na poušti proti Bohu (4M 14:22) – a konec atd. I útisk, jenž prudce dílel na křesťany, bude mít své časové vymezení i svůj konec. – Věrnost křesťanů až do smrti byla i v nejhorznějších utrpeních tak neočekávaně velká, ze zřejmě už před svou smrtí prožívali, jak jim Pán dává slíbený věnec života.

2:11 b. „**Kdo zvítězí, nebude poškozen od smrti druhé**“. Zvítězí jenom ten, kdo zvítězí svou věrností až do smrti, která se mu vlastně ani nestane skutečnou smrtí. Hrozně skutečná smrt, to je smrt druhá, smrt duše. Co je tedy platno člověku, kdyby získal i celý svět, ale nedbal na to, že na své duši utrpí věčnou škodu od smrti druhé? Kdo si tohle uvědomoval, zůstával s Boží pomocí věrný až do smrti.

2. Doba útisku a utrpení

Výklad

EFEZ	SMYRNA	PERGAM	TYATIRA	SARDY	FILADEFIE	LAODICEA
1. Nástup	2. Utrpení	3. Obrana	4. Rozchod	5. Buzení	6. Expanse	7. Zbilancování
—	—	—	—	—	—	—
30–180 NUORBEZ 1030–1180	180–320 U 1180–1320	320–480 O 1320–1460	400–610 R 1460–1610	610–750 B 1610–1750	750–890 E 1750–1890	890–1030 NUORBEZ 1890–2030

Přehled dějinného průběhu

Druhé údobí obou tisíciletí (a:180–320; b:1180–1320) je pro křesťany epochálním údobím útisku a utrpení, aby tak jako se stalo jasným v měřítku údobi nástupu, že v utrpení se má osvědčit křesťanova věrnost, se to stalo jasným i v měřítku epochním, tisíciletém. V tomto velkém dějinném měřítku se má jasné ukázat, kde je větší míra duchovní mrvnosti a síly i větší naděje na konečné vítězství v tomto směru. Bylo to i velké údobí tříbení, aby se ukázalo, kdo jsou křesťané věrní a kdo odpadlíci.

a) Císaři začínají v křesťanech vidět společenského soupeře. Proto nařizují, aby se křesťanství potíralo. O svém utrpení si křesťané podle možnosti pořídili a opisováním šířili sbírku soudních jednání s křestany-mučedníky. Této sbírce se dostalo názvu „Akty mučedníků“ (Acta martyrum). Měla povzbuzovat k věrnosti. Dochází ovšem i k četným případům nevěrnosti, odpadlosti, a to většinou tam, kde šlo o křestany jen podle jména.

Za císaře Commoda (180–192) propukla persekuce tam, kde by to nikdo nečekal: ne v Rímě, ani v Itálii, nýbrž v Africe, v malé nubijské obci Scilli. V červenci roku 180 tam na něči udáno zatkli 12 křesťanů a k výslechu je odvezli do Kartága. Vyšetřující soudce jim nabízí „snadné“ odpadlosti: vykonaj prostě přísahu věrnosti ochrannému duchu císaře a uční prosebnou oběť na jeho zdar. Křesťané zdůvodnili, že to nemohou učinit. Proto nad nimi vynesli rozsudek smrti. Poprava mečem byla bez mučení, takže soudce to pokládal za jakýsi akt milosrdenství. V Rímě pak po r. 180 nějaký otrok, chtěj se zavděčit vrchnosti, udal křesťanského, velmi vzdělaného samotáře Apollonia, jež pak dlouho vyslýchali a nakonec také popravili mečem. Později císař Commodus už nedává rozkazy k persekuci křesťanů. Jeho nástupce Septimius Severus (193–211), rodem Afričan, naopak zprvu nic nepodniká proti křesťanům, ale pak r. 202 zakazuje přestupy ke křesťanství. Možná, že měl na něho zpočátku vliv prokonsul v Kartágu, jenž se znal s právnikem Tertullianem, jemuž pronásledování křesťanů bylo odporné. Tertullian se kolem r. 193 stává křesťanem a r. 197 piše obhajovací spis Apologeticus, v němž ospravedlňuje chování křesťanů a poukazuje na nesprávnost soudního řízení proti nim. Později se stává starším sboru křesťanů v Kartágu. Císař pod stálým nátlakem svých rádců a zpráv, že povážlivě rostou řady křesťanů, nemohl asi jinak než vydat onen zákaz. Když proto v Africe bylo udáno 6 mladých lidí, že přestoupili ke křesťanství, byli brutálně způsobem zmučeni a popraveni. Když Tertullian viděl, že další císař Caracalla (211–217), požitkářský Asiat, se o věc křesťanů nezajímá, takže teď bude záležet na tom, jaký budou státní vysoci úředníci, piše kolem r. 212 prokonsulovi Scapulovi krátkou, ale jádrně důraznou obhajobu křesťanů, v níž ho varuje, aby nepostupoval nepřátelsky proti křesťanům vzhledem k tomu, že bylo dosud předchozích případů, kdy se ukázalo, že je možno s křesťany vycházet přátelsky. Další dva císaři dali křesťanům pokoj. Teprve Maximus Thrax (235–238) se opět stává jejich nepřitelem. V jeho šlépějích pak pokračuje Decius (249–251), jenž nařizuje, aby křesťané byli přímo vyhledáváni a přísnými tresty nučeni k odpadnutí. Z této doby se nám v „Aktech mučedníků“ zachovalo několik vzrušujících případů mučení a nučení křesťanů k tomu, aby se zřekli křesťanství.

Cyprian, správce sboru v Kartágu, jenž se považuje za Tertullianova žáka, pozoruje, jací křesťané odpadají, a příse o tom pojednání pod názvem „O odpadlicích“. Sám pak musel r. 258 položit svou hlavu pod meč, protože zůstával věren až do smrti. V uvedeném spise **chválí věrné a o odpadlících** říká, že nepatří do svazku bratrského sboru ti, kdož se zříkají evangelia, jež je nedlitelné. V rozporu s evangeliem nejsou jenom ti, kteří pro evangelium trpí, když na ně utrpení dolehne. Připomíná však, že cestou upřímné lítosti a změny smyslení se odpadlík může opět navrátit do kruhu bratří, kteří ho s radostí uvítají. — Valerianus (253–260) si namířil útok hlavně proti křesťanským pracovníkům.

R. 257 jim nařizuje, aby obětovali bohům v římském pojetí a všem křesťanům zakazuje návštěvu jejich shromáždění. Zapleten do války s Peršany, je r. 259 poražen a umírá v jejich zajetí. Jeho syn Gallienus (260–268) ruší zákony proti křesťanům, aniž by vyslovil snášenlivost vůči nim. Mají pak prakticky asi 40 let pokoj. I císař Dioklecián (284–305) zpočátku nechává křesťany na pokoji. Ale nakonec nabyl přesvědčení, že jejich další trvání ohrožuje stát v základech. Nařídil tedy r. 303, aby křesťané byli přísnými tresty nuceni k vyznávání římského státního náboženství. Po celém státě se rozpolatal strašný boj, v němž krutost úřednictva a vásně pošťovaného davu zle rádily proti křesťanům. Ale výsledek byl stejný jako za všech dřívějších zákoků: odpadlo sice hojně jednotlivců, řadových členů i vedoucích, ale jádro věrných křesťanů vzdurovalo všemu úsilí této inkvizice.

Když to viděl Konstantin Vel. (306–337), nabyl přesvědčení, že křesťané stát neohrozí, že nepřekážejí byrokratizaci, kterou se jal dokončovat, a vydal r. 313 zákon, jímž se křesťanům povoluje svoboda projevů jejich víry. Tutež svobodu ponechal ovšem i vyznavačům římského náboženství. Co se však stalo? — Už Cyprian pozoroval, že katolicka, tj. obecnost, k níž chtěl patřit každý křesťan, se v Římě začíná měnit v římskou katolicitu, že totiž římský biskup, tj. tehdy jen správce jednoho sboru v Římě, jak tomu bylo všude jinde, se hodlá vyšinout na mluvčího a vedoucího všech sborů křesťanů. Tedy k tomuto účelu zneužívá dané svobody římský biskup Silvestr I. (314–335). Proti tomuto vývoji se staví **Donatus**, od r. 316 správce sboru v Kartágu; tak dlouho přesvědčuje císaře, že všichni křesťané nemohou své sbory zřizovat tak, aby byly podřízeny římskému biskupu, až se Konstantin r. 320 rozhodl, že svobodu má také mít nezávislost sborů, vedených Donatem. Křesťanům těchto sborů se pak říkalo **donatisté**. Nebyl to vznik nového směru v křesťanství, nýbrž je to **pokračování** v práci Tertullianové a Cyprianové.

b) Nástup křesťanů k veřejné činnosti v údobí 1030–1180 vzbuzoval dosud jen pozornost biskupů. Na synodě r. 1184 ve Veroně je přítomen papež Lucius III. a po dohodě s císařem vydává svůj pověstný dekret proti soudobým „kacířům“; jmenováni jsou kataři, patarini, humiliati čili „chudi z Lyonu“, tj. valdenští. Dekret na ně uvaluje věčnou kletbu i odevzdání zatvrzenců orgánům světské moci k potrestání. Papež Innocenc III. (1198–1216) nařizuje přísnější postup a nakonec rozpoutává proti „kacířům“ z města Albi a okolí (již Francie) křížové tažení, jemuž se v historii říká **albigenské války** (1209–1229). Koncil v Toulouse r. 1229 zakazuje Bibli nebo její části všem, kdož nejsou kněží. A r. 1232 Řehoř IX. zřizuje inkvizici proti „kacířům“ a provádění svěřuje řádu dominikánů, kteří jsou odpovědní přímo papeži. Tedy je tedy v proudu inkvizice **papežská**. Kolem r. 1260 se rozpoutává v passovské diecézi a r. 1311–1315 kolem Vídne. V Himmerku u Vídne je r. 1315 upáleno mnoho křesťanů, mezi nimi i kazatel Neumeister, jenž doznal, že svou funkci koná již po 50 let, že jeho souvěrčí je v Rakousku asi 80 tisíc a v Čechách i na Moravě nescíslné množství. Nepovstal však žádný velký papež, aby tak jako před 1000 lety Konstantin Vel. zastavil tuto persekuci. Proto jiní, a to rytíři a některí věvodové a biskupi, si uvědomují, že se míra takové hromadné a kruté inkvizice dorvála, a vypořádají papeži v tomto směru poslušnost. U nás biskup Jan IV. z Dražic zastavuje r. 1313 takovou inkvizici a sprostřuje dominikán funkce inkvizitorů s odůvodněním, že odsuzují nevinné na smrt.

I v tomto údobí bylo věrnosti křesťanů jasně prokázáno, že vládnoucí církev nemá morální právo, aby existovala jen sama, a že vedle ní mají toto právo i křesťané, kteří své bratrské soužití upravují podle sborů prvotních apoštolů Kristových.

jho-

PÁN SA UKÁZAL

(Marka 16:9–15)

Učenici Pána Ježiša boli veľmi smutní pri Jeho smrti. Pán to dobre vedel a ľutoval ich. Preto po svojom zmŕtvychvstani sa im začal ukazovať.

Najprv sa ukáza Mária Magdaléne, pre ktorú Jeho smrť bola veľkým úderom. Pán vedel, ako predinie ju zachránil, keď v Noho uverila. Jemu sa začíbilo práve jej prvej sa zjaví po svojom zmŕtvychvstani. Nezjavil sa kňazom, zástupu, alebo nejakej významnej osobnosti, ale úbohej Márii. Taká je Jeho božská láska a súcit. On vedel, že Mária potrebovala Jeho božské potešenie. Potrebovala vedieť, že jej Pán žije. Preto Jeho zjavenie ju dokonale uspokojilo. Ihned išla za tými, ktorí bývali s Ním a zvestovala im túto skúsenosť. V tom by ju mali nasledovať naše sestry – zvestovať, že videli Pána. No nielen sestry, ale aj my všetci!

Potom sa Pán Ježiš zjavil dvom učenikom, idúcim do Emausu. Oni po Jeho smrti nechali svojich spoluveriacich a išli domov, vracači sa k svojmu predošlému spôsobu života. Nie div, že boli smutní. Všetci, ktorí sa takto vrátia k predošlému spôsobu života, sú smutní. Pán vedel o nich a o príčine ich zármutku. Preto sa im zjavil. Otvoril ich oči a oni sa vrátili k spoluveriacim, ktorým rozprávali, ako videli Pána. Stretnutie sa s Ním zmenilo ich srdcia i cestu. Miesto do Emausu išli do Jeruzaléma. A tak je to aj dnes. Keď veriaci uvidia Pána, vrátia sa k spolužívaným. Pánovo zjavenie nás naplní pokojom a radosťou a učini nás požehnaním pre druhých.

Pán Ježiš sa zjavil potom tretej skupine, jedenástim, ktorí boli spolu. Káral ich pre ich neveru. Aj tito potrebovali vidieť vzkrieseného Spasiteľa, lebo ani oni neverili Fismam. Neverili ani tým, ktorí im svědčili, že videli Pána. Nemyslime, že Pán sa zjavil svojim učenikom iba preto, aby káral ich neveru. Miloval ich a zjavil sa im, aby utvrdil ich vieru. Oni boli Jeho, nasledovali Ho, ale keď zomrel, boli so svojou vierou u konca. Preto potrebovali vidieť vzkrieseného Pána, aby boli posilneni vo vieri. Pán mienil skrnie nich konať veľké dielo. Keď ich posilnil, povedal im: „Idte po celom svete a kázte evanđelium...“ Len po zjavení sa im mohol ich poslat s tak slavným posláním.

Mária po stretnutí sa s Pánom išla a svedčila o tom iným.

Ti dva učenici, keď Ho poznali, išli a svedčili o tom ostatným, ako sa s nimi stretol Pán.

A jedenásti išli a kázali o Nom, živom Spasiteľovi.

Len tí, čo vidia Pána vierou, idú a s radosťou svedčia iným o Nom. Tak to má byť aj s nami, keď sa stretneme s naším Pánom. To sa obyčajne stane pri čítaní Jeho Slova, alebo na modlitbe.

J. S.

- Stejná utrpení spojují tisíckrát více než stejné radosti.
- Bouře přijdou – nezpůsobuj si jich však sám.
- Kdo si je jist korunou, nemá si naříkat na kříž.
- Vidět ve svém životě pouze stíny je nevděk vůči Bohu.
- Žít a netrpět – to znamená žít a nemilovat. Žít a nemilovat – to znamená umírat.

PO ČLEPIČKACH apoštola PAVLA

CESTA DO ŘÍMA

Cesta do Říma je čtvrtou cestou Pavlovou a nenesе již přívlastek „misijní“, protože zde se apoštol nalézá jako zajatec. Co se událo?

V době, kdy má Pavel asi 58 let, stojí za ním již rozsáhlá misijní činnost, kterou obsáhl většinu zemí a měst kolem Středozemního moře. Moc jim zvěstovaného evangelia způsobila mimo rozhodných obratů v životech lidí také nemalou popularitu jeho osoby. Jeho apoštolskému mezi pohany i židy je prokázáno. Když se nalézá v Jeruzalémě, dochází sice k projevům nepřátelství, ale také k naplnění vůle Pána. Obžalovaný Pavel se dostává se svědectvím o svém Spasiteli Ježiši Kristu do nejvyšší společnosti, před Portia Festa a krále Agrippu II. Neohrozená řeč o vředovědích prorockých a zmrvýchvstání Kristově způsobila rozpaky Agrippově, vyjádřené slovy: Málem bys mne naklonil, abych se stal křesťanem. — Po audienci je rozhodnuto, že by mohl být propuštěn, kdyby se byl nedvolal k cisaři. Po dvouleté vazbě vydává se vojenská skupina pod vedením římského setníka Julia se svými zajačí na cestu do Říma. Setník je Pavlovi velmi nakloněn a dovoluje mu doprovod přítel — Timotea, Lukáše a Aristarcha.

Plavba podél Kréty probíhala za stále se zvětšujícího prudkého větru, který se změnil v tajfún a loď zajatá bouřicími se živly je hnána na šíré moře. Celá 27. kap. Skutků apoštolských je popisem dramatických událostí, beznadějněho zápasu, nařvěti a smrtelné úzkosti celé osádky. Jen Pavel, ujištěný na modlitbách Božím zaslíbením, že se postavi před císařem, stojí v této chvíli se svou výrou nad lidskou beznadějí. Je pánum situace. Vybízí všechny k dobré myсли a optimismu, zbabuje je smrtelné úzkosti a ujišťuje bezpečím láskyplného objetí svého

Boha. Zvláště působivý je obraz Pavla, modlícího se přede všemi nad chlebem, který pak rozlomiv počal jísti. A tak „potěšení byvše, všichni pojedli“.

Konečně se objevuje země. V zátoce, kde se „dvě moře stýkají“, však loď naráží přídi do píska, bortí se a 276 mužů se vrhá do rozbořeného moře. Plaváním nebo zachycením na prknech a trámech lodě se zachraňují. Ostrov, na který vstupují, se jmenuje MALTA. Nyní však sledujme reportáž br. ing. K.

Cestující východoněmecké zámořské lodi Völkerfreundschaft se po celonoční plavbě ze sicilského Palerma probouzejí do krásného rána na modré hladině Středozemního moře. Lodní rozhlas obstarává budíček, hudba se střídá s hlášením programu pro dnešní den. Co asi přinese tento 13. den plavby? Bude stejně pěkný jako dny na Riviére, Malorce, Capri a jiných místech?

Za chvíli se již před lodí objevuje žlutohnědá skvrna pobřeží a lodní rozhlas potvrdzuje: ano, je to souostroví Maltské, skládající se ze tří ostrůvků: Malty — o ploše 246 km², Gozo — 67 km² a Comino — 3 km². A tlampače pokračují: Strategická poloha na cestě z Evropy na Blízký Východ orlilnila dějinu Malty. Byla obydlena již 2 000 až 3 000 let př. Kr., vystřídali se zde Feničané, Řekové, Římané, Vandalské, Ostrogoti, Byzantinci, Arabové, Normani. V r. 1530 římský císař Karel V. věnoval Maltu řádu rytířů sv. Jana, kteří se dále nazývali Maltezskými rytíři. Malta krátce okupoval i Napoleon, jej vystřídali Angličané. Od roku 1814 do roku 1964 byla britským vlastnictvím. Na Maltu zavítalo mnoho významných osob: Napoleon, Nelson, Byron, Goethe, Disraeli, Garibaldi, Scott, angličtí státníci a králové. Pověst vypráví o nymfě Kalypso, která žila na ostrůvku Gozo a očarovala Odysea.

Místo, kde přistál apoštol Pavel.

MALTA

Bližíme se k silně opevněným hradbám chránícím vjezd do přístavu nešetřnými střílnami. Lodní rozhlas končí hlášení a já dodávám: A ostrov navštívil apoštol Pavel cestou do Říma (Sk 27:28) před 1900 lety. Zůstaly na ostrově památky na tuto cestu? Zůstal apoštol Pavel v myslích či srdečích potomků původních obyvatel?

Mezi tím lodí míjí žluté pobřežní pevnůstky a mezi hradbami na skalách vjíždí do dlouhého zálivu — Velkého přístavu (Grand Harbour), kde spouští kotvu. Velké námořní lodě nemohou pro mělkost moře kotvit vedle mola a tak musíme hodinku trpělivě čekat, než nás dva lodní záchranné čluny odvozí na městské nábřeží. Turisty vystupující z člunu vítá velký transparent s nápisem „Welcome to Malta“, hudba v podání tří kytaristů a harmonikáře a děvčata v jednoduchých krojích. Sedáme do malého žlutého autobusu a začínáme s prohlídkou ostrova. Během 5 minut vjíždíme do ulic hlavního města La Valetty a zastavujeme před guvernéorským valácem. Představuje se nám průvodce pro dnešní den, pan Johns, asi padělátej Angličan, usedlý na Malte.

Rychle kráčíme hlavní třídou — Kingsway a zastavujeme se před sochou královny Viktorie u paláce velmistru maltézského řádu. Palác skrývá mnoho památek uplynulých pěti století. Procházíme sály s nádhernými

Zatím autobus miji řadu větrních mlýnů, jejichž lopatky se ve větru pomalu otáčejí. Polička jsou malá, úroda již sklizená. Kopecovité svahy se přizpůsobují k obdělávání vytvářením teras. Vidíme pasoucí se ovce a kozy. Na ostrově rostou palmy, pinie a cypříše, oleandry a ibišky, opuncie, zvláště vysoké stromy arancarie a jiné, které neumíme pojmenovat. Polední sestu s obědem trávíme pod slunečníkem v zahrádky restauraci v blízkosti guvernérová letního sídla.

A znova do horkého dne. Projíždíme městečkem Mosta a bližíme se k moři. Před námi leží blankytiné modrá mořská zátoka, zvoucí k výkoupání, s chudou vegetací několika palm. Pobřeží je skalnaté, nechybějí hotely. Toto je místo, kde roku 60 ztroskotala loď, vezoucí ap. Pavla do Ríma. Zátoka se nazývá St. Paul's Bay – Zátoka sv. Pavla – a na jejím konci stojí velká socha ap. Pavla. V jeho stopách pokračujeme. Za chvíli stojíme před vysokými hradbami města Mdiny, které se nazývá Městem Ticha. Vstupujeme úzkou branou a procházíme se opět uličkami se starobylými paláci, vesměs žlutými a růžovými. Mají úzká okna, zelená a žluté okenice, i obyčejně dveřní kliky jsou malými uměleckými díly. V liduprázdných uličkách Města Ticha se ozývají hlasy průvodce a překladatele. Pan Johns vypráví příběh o přistání ap. Pavla. Toto je místo, kde stával Publiuv dům, stojí dnes katedrála Petra a Pavla ze 16. století. (Na ní je plasticky znázorněn výjev se zmiji). Před tím zde stával malý kostelík z 5. století. Od té chvíle, kdy ap. Pavel hodil zmijí do ohně, nežijí na Maltě žádná jedovatá zvířata ani hadi, což je vzhledem k blízkosti Afriky zajímavé. Památka Pavla je na Maltě i v této době velmi živá a obyvatelé nemají o pravdivosti jeho příběhu pochybnosti. Slaví den 10. únor jako den ztroskotání a je to státní svátek.

Zamysleme se nad vývojem událostí po ztroskotání. – Po vysilujícím zápasu se vzdouvajícími se vlnkami dosáhl všichni trosečníci břehu (Sk 28). Jsou všichni přijati a pohostěni obyvateli ostrova. Zapalují hranici a suší se. Pavel je opět vráni v řídách těch, kteří

upravil -šek-

Služebníci Hlásidlovi byli vždy povoláváni k určitému úkolu. Úkoly a závazky Hlásidlovy byly navenek různé. Byly určeny okolnostmi, ve kterých byli povoláni, tj. doba a místo byly rámcem, ve kterém měli konat svou práci. Bůh koná své dílo vždy mezi konkrétními lidmi, v určité situaci dějinné, za okolnosti, které se stále mění.

J. L. Hromádka

DNES JE PRAVÝ DEN

Malý Marek přišel na návštěvu k strýčkovi a tetičce. Tam viděl, že měli v každé místnosti verš a to ho zajímalo. V strýcově studovně byl velmi zvláštní, nemohl ho pochopit, a proto se zeptal, co znamená. „To není verš“, odpověděl strýc, „to je obrazný epigram“. Marek věděl, že „obrazný“ má spojitost s barvami, ale „epigram“ – to bylo pro něj úplně nové slovo, a proto se musel znovu ptát, jaký má význam. „To je stručné, výrazné rčení,“ řekl strýc a pak přečetl pomalu a s důrazem slova na obraze:

DNEŠ je ZÍTŘEK,
nad kterým jsi se trápil
VČERA.

Ted to bylo ještě horší. „Jak může DNEŠ být ZÍTRA?“ zeptal se. Strýc musel připustit, že DNEŠ není ZÍTRA, ale dodal: „Konečně není to dnes, ale bylo to VČERA.“

Ubohý Marek! Byl z toho úplně zmaten, strýcovovo vysvětlení mu ještě doložilo! Po celou dobu své návštěvu to nepochopil. Když se však vrátil domů, hned se zeptal maminky a ta mu vyprávěla následující příběh:

Když žila vdova sama se svým jediným synem. V oné části země byla po tři roky za sebou neúroda a proto tam byla nouze. Nikdo neměl dostatek potravy a ji zbyla právě jen poslední hrst mouky. „Zítra“, řekla, „uz nebudeš mít co jíst a oba umřeš.“ Její malý chlapec se o zítřek moc nestaral, myslil jen na „dnešní den“ a na pokrm, který měli dnes k jidlu. „To je dobré,“ řekl maminec, „že dnes budeme mít dobrý koláč!“

Hochům samozřejmě na zítřku mnoho nezáleží, ale maminkám ano – zvláště této. A proto jí bylo tak těžko u srdce. Zítra bude smutný den. Zítra budou hladem umírat! ZÍTRA!

Ve chvíli, kdy připravovala oheň, aby vařila, přišel pocestný. Vypadal unavený a hladový, ale vypadal také jako dobrý člověk. A byl jím taky, vždyť to byl prorok Eliáš. Když žádal o jídlo a pití, vyprávěla mu žena o svých starostech o zítřek.

Eliáš jí řekl, bude-li poslouchat Boha dnes, On se postará o zítřek. Mluvil s takovou jistotou o Božích zaslíbeních, že se jí ulevilo. Navařila oběd a jsem si jistá, že před jídlem poděkovali za tento dnešní pokrm. Ale co zítřka?

Když nastal další den, měli kupodivu zase dost potravin pro výdatný pokrm tohoto dne. Ale právě při jídle přemýšlela vdova stále, dnes by to bylo dobré, ale co zítřka? A tak se dařilo po dlouhou dobu. Vždy měli dost jídla pro dnešek, ale nikdy neměli rezervu pro zítřek.

Marek přerušil maminku: „To byla škoda, že se ona vdova trápila pořád nad zítřkem, vždyť nikdy nenastal!“

„Ano,“ řekla maminka, „v tom právě byl ten smysl, že nikdy nenastal, protože každý nový den byl vždycky DNEŠ. Včera jsme novému dni říkali ZÍTRA, ale když nastal, víme, že je to DNEŠ.“

To je zavedlo k původnímu citátu. Marek už rozuměl. Opakoval jej znovu: „DNEŠ je ZÍTŘEK, nad kterým jsi se trápil VČERA. A vše je v pořádku.“ Bylo to v pořádku s vdotou a jejím synem a je to jisté v pořádku se všemi, kteří věří Slovu Božímu a jsou poslušní.

Maminka upozornila Marka ještě na to, že tato slova nebyla jen obratnou lidskou slovní hříčkou, bylo jimi jen vyjádřeno jiným způsobem to, co řekl Pán JEZÍŠ, když nás varoval, abychom nebyli příliš ustupaní o budoucnost, ale abychom spolehlali na lásku našeho nebeského Otce DNEŠ.

DNEŠ je den spasení (2K 6:2). DNEŠ, ne ZÍTRA! Postarejte se o to, abyste se předali Spasiteli DNEŠ!

Proč Eliáš vylil vodu na oltář

Z výkladu k této otázce, uvedených v 6/71 Živých slov, nepřicházejí v úvahu výklady racionalistické. Čtěme, že Eliáš vyzval lid: „Přistuptež ke mně!“ (1K 18:30). Nemusíme pochybovat o tom, že lidé přistoupili co nejbliže k oltáři a pozorně, s velkým napětím, pozorovali každé Eliášovo počinání. V Písmě je podrobně popsáno, co všechno Eliáš dělal.

Podle mého přesvědčení nepřipadají v úvahu ani výklady alegorické a kultické. Z etických se přikláním ke druhému, totiž, že voda měla zlítit zaplénění a tak zvětšit zázrak. Myšlenka v bodě 3. — „voda je poslední, která zbyla po období sucha a je zde obětována jako vyznání víry, že Hospodin seše novou vodu s darem deště“, je sice pěkná, ale to jistě nebyl důvod k Eliášovu rozkazu.

Myslím, že ani jeden výklad nevystihuje otázku. Ve verši 36. čtěme: „Hospodine... vedle slova Tvého jsem učinil všechny tyto věci.“ Eliáš byl služebníkem Hospodinovým a činil to, co chtěl Bůh. Podle Božího příkazu šel k potoku Karit (17:3), do Sarepty (17:9) a také na horu Karmel. Bůh mu sdělil, že má vylít vodu na zápalnou oběť a na hranici dříví.

Příkladný život Eliášův má nám také co říci. Kolik zápasů a horlení o čest Hospodinovu předcházelo vítězství a triumfu na Karmeli! „Velice jsem horlil pro Hospodina“ (19:10). Vítězný život, jímž je Bůh oslavěn, má svou přípravu v skrytu a je podmíněn horlivostí a poslušnosti víry.

Nemohu ukončit, aniž bych se zmínil o významu oběti, která je překrásným obrazem oběti Pána Ježíše. Všechn lid zvolal: „Hospodin je Bohem!“ Zda si při tom pohledu uvědomili význam oběti, která byla spálena místo nich, aby oni byli vysvobozeni? O staletí později spadl oheň Hospodinův z nebe na oběť na jiné hoře — Golgotě. Tam oheň Božího soudu spálil nevinnou oběť, samého Božího syna, Pána Ježíše, za naše hříchy. I za Tvé hříchy, milý čtenáři! Máš jistotu, že jsi osloven z moci hřícha, pekla a smrti zásluhami Toho, jenž Tě zastoupil před Bohem?

— eka-

Která věc je:

Nejrychlejší i nejpomalejší?
Nejdelení i nejkratší?
Nejdělitelnější i nejrozsažejší?
Nejvíce opomíjená i nejvíce oplakávaná?
Bez které se nic nemůže udělat?
Která pohlcuje vše co je malé a
Dává život všemu, co je velké?

Je to čas.

Nic není delšího, neboť je mírou věčnosti.
Nic není kratšího, protože chybí všem záměrům.
Nic není pomalejšího pro toho, jenž čeká,
nic rychlejšího pro toho, který užívá.
Ve velikosti dosahuje nekonečna a
je možno jej rozdělit na nekonečně malé částky.
Často jej lidé opomíjejí, ale mnozí litují jeho ztráty.
Nic se bez něho neudělá,
odsouvá do zapomenutí vše, co je nehodno potomstva
a vdechuje nesmrtelnost velkým věcem.

Z „Románu a povídky“ od Voltairea.

MINULO MI 90

Na juhu Slovenska žije v malej dedinke úprimný veriaci človek — Martin Marko, ktorému už minula deväťdesiatka. Z hľadiska ľudského veku je to predsa len niečo ojedinelé. Nenašli by sme veľa deväťdesiatnikov, najmä nie ešte pomerne sviežich, s čistou, jasnonou myšľou, hlasom, dosť dobrým zrákom i sluchom. Len sa už trochu fažsie dýcha a nohy ochabujú. To podstatné je však pevná viera v živého Spasiteľa a radostná nádej na stretnutie sa s Ním.

Nás rozhovor neboli z časových dôvodov dlhý a súvislý. Povedal však veľa a nazdávame sa, že našich čitateľov budú zaujímať niektoré postrehy zo tohto rozhovoru.

— Čo myslíte, že chýba dnešnej generácii kresťanov?

— Hlavne súlad medzi slovami, vyznaním a životom. Vidí sa mi, že ľudia ešte aký — taký záujem o zhromaždenie majú, ale v praktickom živote je to horšie. Vidno, že sa málo číta Písmo doma, chýbajú „rodinné zhromaždenia“.

— Hoci je dedinka, v ktorej žijete, pomerne malá, predsa sa tu ľudia neobracajú celé roky a zhromaždenie je viac — menej vecou dvoch rodín. Kde je podľa Vás chýba?

— Tažko hľadať chýby u druhých. Napokon robíme, čo môžeme a predsa... Ale myslím, že chýba je niekde tam, ako som to už povedal.

— Za Vašich mladších čias, povedzme pred štyridsiatimi — päťdesiatimi rokmi to bolo lepšie?

— Veru, bolo! Dakedy sme sa do izby, kde bývalo zhromaždenie ani nepestili. Naše svedectvá, najmä životom, fahali ľudí medzi nás.

— Mohli by ste povedať niečo o svojom obrátení?

— To by bola veľmi dlhá história, nuž aspoň stručne:

Napohľad som bol celkom dobrým a správnym kresťanom — evanjelikom. Bol som dokonca kurátorom (člen staršovstva — pozn. red.). Nemal som žiadne vnútorné potreby „obracať sa“. V tom čase som mal okolo päťdesiat rokov. Bolo to akousi samozrejmostou, že temer všade prichádzali bratia so zvestou čistého evanjelia. Prišli aj k nám. Raz, druhý raz. Muselo prísť aj k životným tragédiám, aby ma evanjelium skutočne zasiahlo. Jedného dňa sme sa obrátili obaja s môjou ženou, pozdejšie aj organista, brat Petovský s manželkou.

Pán farár mal na starosti viacero zborov a k nám chodil iba občas, podľa plánu. Vždy obedovával u nás, u „pána kurátora“. Vtedy, pri prvej návštěve po mojom obrátení, som sa k jeho veľkému údivu modlil pri obede svojimi slovami. Ďakoval som za spasenie i za dobrý pokrm. — Čo sa to s vami stalo, pán kurátor? — spýtoval sa pán farár. — Prijal som Pána Ježíša Krista za svojho osobného Spasiteľa a Pána — bola moja odpoveď. — To ste urobili dobre —, povedal pán farár po chvíli zamyslenia sa, — len vás prosím, zostaňte aj naďalej kurátorom. Poslúchol som a trvalo to skoro dva roky. Lenže môj nový život znepokojoval celú cirkev a ľudia nám dávali najavo, že medzi nich nepatríme. Začali sme sa teda zhromažďovať v prostej izbe a tak to trvá z milosti Božej dodnes...

— Mali by sme sa ešte veľa o čom zhovárať, no čas nedovoľuje. Ešte otázka — dve, na záver: — Dostávate „Živá slova“ a čo si o nich myslíte?

— Čítam ich pravidelne, mám ich veľmi rád, a ďakujem bratom, ktorí sa na ich tvorbe podielajú za krásnu prácu.

— Čo navrhujete urobiť pre nápravu nášho duchovného života?

— Vrátiť sa k prvej láske, predovšetkým konáť a až potom hovoriť a byť neustále pripravený na príchod Pána Ježiša, prípadne odchod z tejto zeme...

Milý brat Marcko, srdečne ďakujeme, želáme Vám ešte ďalší požehnaný pobyt medzi nami, mnoho Božej milosti, požehnania, síl a zdravia!

Zhováral sa -jk-

mladí o časopisu

K obsahu našeho časopisu se zatím „oficielně“ vyjadřovali starší bratři. V průběhu velikonočních shromáždění v Ostravě jsme dali příležitost také mladším bratřím a sestrám, a položili jsme jim dvě otázky:

1. Vyhovuje Ti obsah časopisu Živá slova?

2. O čem by se v něm ještě mělo psát?

Potěšilo nás, že ze 152 odpovědí pouze 4 mladí věřící nečtou časopis, přičemž jeho obsah vyhovuje 123 bratřím a sestrám a 25 vyhovuje částečně.

O čem by se ještě mělo psát?

1. O obrácení mladých i starších lidí (svědectví).
2. O praktickém životě kreslana v dnešní době. Skutečné příběhy ze života.
3. Formou otázek a odpovědi nebo „rubriky důvěry“ řešit různé problémy mladých, např. hledání životního partnera, problémy dospívání, vztah mezi chlapci a dívčaty, vztah mezi mladými a staršími, problém lásky a intimního života, jak by se měly dívky oblékat, co má dělat ten, kdo se cítí méněcenným atd.
4. O práci mládeže a sborů u nás a v cizině.
5. Uvádět životopisy starších bratří a sester.
6. O dějinách našich sborů.
7. O různých biblických otázkách, jako např. o vydávání svědectví modernímu člověku, co je to jistota spasení, o druhém příchodu Pána Ježiše atd.
8. Vice příspěvků věnovaných dětem a „starším dětem“ ve věku 12–15 let.
9. O zásadách sborového života.

To je stručný obsah desítek námětů. Nuže, čekáme vaše otázky, „problémy“, svědectví o obrácení, příspěvky o práci mládeže, o různých zkušenostech ze života, biblické otázky. Zašlete je v jakékoli úpravě (stačí formou dopisu) na adresu br. J. Ostroluckého, Slámová 217, Ostrava 5. Vaše redakce

SPOMÍNAME . . .

13. februára 1972 odvolal Pán k sebe nášho milovaného brata Bélu Chrenku z Bratislav, v 68. roku jeho života.

Brat Chrenko poznal Pána Ježiša Krista, ako svojho osobného Spasiteľa, keď mal 27 rokov. Hoci bol v posledných rokoch často nemocný, počas celého života viery ako len mohol, navštěvoval zhromaždenia a slúžil Božím slovom. Bol to brat všeestranne – „Príkladom verných v slove, obcovani, v láske, v duchu, vo viere a mravnej čistote“ (1Tm 4:12).

My všetci, najmä však mladší bratia, môžeme si vziať príklad z jeho pravidelného navštěvovania zhromaždení a sústavnej pripravenosti k službe. Či už k modlitbe, výkladu Písma alebo k dobrorečeniu pri Pánovej večeri. Nebolo ho nikdy vyzývať k službe. Nezabudnuteľná ostáva vrúcnosť jeho prejavov. Láska k Božiemu slovu a k Jeho veciam sa zračila z celého jeho pôsobenia.

Kto nastúpi na jeho miesto? Jeho príklad nám všetkým hovorí: „Buďte mojimi nasledovníkmi, ako som i ja Kristov“ (1K 11:1). – Nuž, chceme nimi byť!

ZPĚVÁCI, POZOR!

Pod tímto nadpisem byla v posledním čísle ročníku 1971 vyhlášena soutěž o nejlepší magnetofonovou nahrávku písni uveřejněných v časopise Živá slova. Cílem soutěže bylo vyburcovat zpěváky k aktivitě, nikoliv tedy usilovat za každou cenu o prvenství, ale zúčastnit se a přispět svou břívou ke společnému prospěchu.

Rádi konstatujeme, že soutěž úspěšně splnila tento vytčený cíl. Obdrželi jsme celkem 6 nahrávek s celkovým počtem 41 písni. Nejčastěji (5krát) byla zpívána píseň č. 12 Moc předlivá, pak 4krát píseň č. 4 Prosba za čas, č. 7 Rychle nasedat, č. 9 Haleluja a č. 14 Poledne.

Úprava písni byla rozmanitá a k doprovodu byly použity tyto hudební nástroje: klavír, kytara, elektrofonické kytary, harmonika, citera, zobcová flétna, stylofon, klavíset, harmonium, elektrofonické varhany, housle, čelo, dětská trubka, mandolina.

Ukázalo se však, že většina zpěváků začala s nácvikem písni pozdě, což mělo záporný vliv na nahrávku — řada dalších zpěváků se k tomu, že, nedostala vůbec.

Technická kvalita nahrávek byla rozdílná, ne vždy uspokojivá — a měla zásadní vliv na konečné pořadí.

Zasláné nahrávky pečlivě posuzovala 10členná porota, složená jednak ze 4 objektivních, vlastní soutěže nezáúčastněných bratří a sester - zpěváků a jednak ze zástupců zainteresovaných pěveckých sborů. Porota rozhodla kromě vypsaných cen udělit i mimofádnou cenu, čímž chtěla ocenit kromě technické kvality nahrávky zejména krásné aranžmá 1 zdařile provedený několika sborových písni s doprovodem komorních nástrojů. Další 4 soubory nahrály stejný počet písni (7) a rovněž splnění ostatních kritérií bylo u nich vyrovnáno, takže porota rozhodla o udělení 2 prvních a 2 druhých cen. Vyhodnocené pěvecké soubory obdržely odměny.

Výsledky: mimořádná cena: Bratislava

1. cena: Brno a Ostrava A
2. cena: Batizovce a Ostrava B
3. cena: Šumperk

Blahopřejeme nejlepším a děkujeme všem za účast a projevenou snahu.

Z nejlépe nahraných písni bude sestavena jedna nahrávka, která bude dána k dispozici všem zájemcům. Sledujte náš časopis, pokyny majitelům magnetofonů budou včas oznámeny.

Pokud jde o názory zpěváků na potřebu uveřejňování písni v časopise Živá slova, všichni se v podstatě ve svých písemných vyjádřeních vyslovili pro. Redakce proto počítá do budoucnosti s občasným využitím poslední stránky časopisu i pro tento účel.

-Mm.

OSTRAVSKÉ DOZVUKY

Předmětem velikonočních shromáždění v Ostravě ve dnech 1. až 3. dubna t. r. byl 1. Korintským 9:24 až 10:14. Zde je jeden z prvních „dozvuků“ těchto seřítm:

a) 1K 9:24–25 Což nevíte, že běžci na závodišti všichni sice běží, ale jen jeden obdrží cenu?... ti to činí, aby dostali pomíjející věnec, my však, abychom dostali nepomíjející.

b) 1Pt 5:1–4 Starší mezi vámi napomínám... paste stádce Boží mezi vámi... Až se zjeví vrchní pastýř, sklidte nevadnoucí věnec slávy.

c) 2Tm 4:8 Nakonec mne čeká věnec spravedlnosti, jež mi v onen den odevzdá Pán, spravedlivý soudce, a nejenom mně, nýbrž i všem, kdož milovali jeho zjevení.

A) Nemám žádnou naději, že bych to byl já.
Nestojím o porušitelnou korunu (věnec),

B) a že vezmu nevadnoucí korunu slávy ode Pána (jako jistě některí),
na to mám jen malou naději,

C) že však se všemi, kteří milují slavný příchod Pána, dosáhnu korunu spravedlnosti, to mi zaslíbil Pán.

ed u

ALE věrný JE BŮH

I. KOR. 10:13

KRISTUS NECHCE OBDIVOVATELE -
ON CHCE NÁSLEDOVNÍKY!

Obdivovatelé

- vychvalují velké činy Ježíšovy, které se kdysi staly na světě;
- se raději šikovně vyhnou tomu poslednímu rozhodnutí pro Krista;
- jsou dnes nadšeni Ježíšem a zítra zase někým jiným;
- se tází: „Co mám z Ježíše?“
- se rádi často sluní v lesku a slávě Ježíšově;

Následovníci

- vědí, že Ježíš chce být přítomen ve světě dneška;
- spojují svůj osud odevzdaně, nekomпромisně s osudem Ježíšovým;
- nemohou učinit svoje oddání se Pánu neplatným, zrušit je;
- se tází: „Co má Ježíš ze mne?!“
- se ochotně obracejí k bídě světa

prél. -stu

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Administrace časopisu: Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n.p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.